

asiassana

udk 477

1/2025

KULTA
JA
KOMPOSTI

Sisällys

- 3. Pääkirjoitus
- 4. Puheenjohtajan terveiset
- 5. Tuutorivastaavat kirjaimellisesti vastaavat
- 10. Ristikko
- 11. A S I A A N !
- 12. Rehtin juttuvaihto
- 14. Oletko harkinnut vaihtoa B0033:sta C056:een? Huomioi ainakin nämä yllättävät seikat!
- 18. Mystisen kultakalan jäljillä - analyysi Muumilaakson tarinoiden jaksosta 32
- 20. Oletko kompostoinut aina väärin? Asiantuntijat kertovat miten onnistut
- 21. Kultaa vai Kompostia: Tampereen museot
- 24. Analogian ilot ja materialismionni - mikä fyysisessä mediassa viehättää?
- 26. Kuinka seitsemän veljestä selviytyvät nyky-Suomessa?
- 29. Feathers McGraw – pingviineistä pahin
- 30. Kaikki päättyy joskus. Useat loput Ultra Bran kappaleessa Vesireittejä
- 32. Pakina: kesän fomolistaus
- 33. Pakina: 117 metrinen hybridi-Halonen
- 34. Taiton merkinnät

Toimitus

Päätoimittaja: Antti Lehtonen

Toimittajat: Onni Seppänen, Tuli Teräsaho, Milja Leiviskä, Veera Vainionpää, Tuike Nystrand

Kiitokset: Ansa Sinisaari, Taimi Siikström, Janelia Jämsén, Miika Moilanen, Joonas Laine, Elisa Erkkilä, Vostok

Taitto: Karoliina Marjamäki, Helmi Pietilä, Tuli Teräsaho, Antti Lehtonen

Kansi: Tuike Nystrand

Some: @asiasanalehti

Verkossa: <https://www.udk.fi/asiasana/>

Paino: Keuruun Laatupaino KLP OY

Kustantaja: UDK ry

Tampereen yliopiston informaatiotutkimuksen, mediatutkimuksen ja pelitutkimuksen opiskelijat

Asiasana 1/25

Pääkirjoitus

TEKSTI Antti Lehtonen

Edessäsi on upouusi Asiasana! Huolella ja hätiköiden valmistettu UDKlaisten oma lehti, joka on kevään aikana ottanut askeleen uuteen suuntaan - pitkään puhuttu ajatus lehden teemoittelusta on viimein saanut konkreettisen muotonsa! On tämä lehti sitten ensimmäinen tai kymmenes kosketuksesi Asiasanaan, voit tuntea olevasi samalla viivalla muiden lukijoiden kanssa tämän uutuuden äärellä.

Kevään lehden teemaksi valittiin Asiasanan toimitusta inspiroinut sanapari “Kulta ja komposti”. Kultaa voimme löytää monilla mukavilla tavoilla ympäriltämme sen eri muodoissa. Kultaa ovat paitsi hienot korut ja kellot myös esimerkiksi tärkeät harrastukset ja rakkaat ystävät. Kompostista puolestaan tulee mieleen epämiellyttävä haju, mutta toisaalta myös meille elintärkeä luonnon kiertokulku. Kompostiin laitetaan sellaiset asiat, joiden halutaan muuttuvan mullaksi. Kulta sen sijaan on ikuista, se ei kompostoidu. Vastakohtat viehättävät, niin kai sitä sanotaan.

Teeman tarkoituksena oli innostaa asiasanalaisia ja muita UDKlaisia luomaan mitä mielenkiintoisempia sisältöjä tähän lehteen - olipa niiden yhteys teemaan sitten varsin keskeinen tai täysin olematon! Artikkelien ja muiden juttujen tekeminen ei nimittäin ole ainoastaan Asiasanalaisten yksinoikeus, vaan jokaisella UDKlaisella on mahdollisuus saada kädenjälkensä näkyviin Asiasanan tuotannoissa. Myös tätä lehteä on ollut toteuttamassa joukko Asiasanan toimituksen ulkopuolisia henkilöitä - muun muassa tuottamalla artikkeleita tai kirjoittamalla tekstaripalstalle! Olethan siis myös tulevaisuudessa yhteydessä meihin, mikäli sinulla on ideoita, jotka voisivat sopia Asiasanaan!

Pidemmittä puheita toivotan sinulle kultaisia ja kompostin tuoksuisia lukuhetkiä!

Puheenjohtajan terveiset

TEKSTI Jaakko Pöntinen

Terve vaa kaikille! 🙌

Tuutorivastaavat

kirjaimellisesti vastaavat

TEKSTI Veera Vainionpää KUVAT Haastateltavien kotialbumit

Tuutorit, nuo fuksisyksyn pelastavat kultakimpaleet! Saimme kunnian kuulla tuutorivastaavien mietteitä ja ajatuksia opinnoista, fuksisyksystä, Tampereesta ja siitä, mikä kaikilla on aina ensimmäisenä mielessä; nimittäin ruuasta. Lukemalla selviää, missä yliopistolla kannattaa käydä syömässä ja mitä nähtävää Tampereella on. Ota vinkit käyttöön ja tee opinnoistasi ikimuistoiset Tampereella.

Kysymykset

1. Kerro kolme vapaavalintaista asiaa itsestäsi?
2. Mikä jännitti eniten opintojen alkaessa? Mikä auttoi jännitykseen?
3. Mitä olisit toivonut, että joku olisi kertonut sinulle heti opintojen alkuun?
4. Mikä opiskelussa Tampereen yliopistolla on yllättänyt eniten?
5. Mikä on ollut mieleenpainuvuin opiskelijatapahtuma?
6. Mitä odotat tulevalta fuksisyksyltä?
7. Mikä omassa fuksisyksyssä oli parasta?
8. Mitkä ovat ainejärjestö UDKn parhaat puolet?
9. Mikä on lemppari ravintolasi yliopistolla?
10. Millaisia vinkkejä ja tsemppejä antaisit opintoihin?

Bonus: Mitkä ovat parhaat Tampere vinkkisi?

Ada, Tuutorivastaava

1. Olen erittäin eläinrakas. Lempivä-rini on vaaleanpunainen. Mottoni on olla kaikille mahdollisimman kiltti.

2. Jännitykseeni auttoi sen ajattelu, että kaikki aloit-tavat samassa tilan-teessa kuin minä.

3. Olisin halunnut kuulla, että voin hengittää ja kaikki kyllä sujuu. Apua on paljon tarjolla.

4. Opinnoissa on yllättänyt se, kuin-ka itseohjautuvai-nen täytyy olla. Aina-kin omalla kohdallani verrattuna lukio-opintoi-hin.

5. Rakastan KiskoFestejä! Ne ovat yleensä ensimmäinen isompi ta-pahtuma Tampereella koulujen alka-misen jälkeen.

6. Odotan tulevalta fuksisyyksyltä uusia kasvoja ja omien viimevuotis-ten fuksien näkemistä tuutoreina!

7. Fuksisyyksyssä parasta oli ihmiset ja se tunnelma, kun kaikki on uutta ja jännittävää.

8. UDKssa parasta on se, kuinka kaik-ki otetaan mukaan. Kaikki ovat samalla viivalla.

9. Päätalon Yliopis-ton ravintola! Tuttua ja turvallista ja lähel-lä kaikkea.

10. Hengitä, kaikki kyllä sujuu! Kuvittele olevasi lef-fan päähenkilö ja romantiso-i opiskelua, se auttaa!!

+ Bonus: Käykää testaamassa Ruu-benin sandwichit keskustassa! Ne ovat ihan parhaita. Drinkit ovat myös hyviä!!

Eevi, Tuutorivastaava

1. Moi, olen Eevi, yksi UDKn tuutori-vastaavista tänä vuonna. Olen into-himoinen neuloja (useampi villapai-ta on tullut tehtyä), pupufanaatikko (kodistani löytyy liikaa pupuaiheista kamaa) ja rakastan piispiksiä (aka berliininmunkkeja, ei kannata tul-la kysymään tarkemmin, ellei halua vartin ränttiä aiheesta).

2. Minua jännitti eniten se, että olen-ko ainoa, joka on hukassa eikä oike-astaan tiedä mitä on tullut tänne te-kemään. Pelkäsin sitä, että en löydä kavereita ympärilleni. Lopulta jänni-tykseeni auttoi paljon se ihan ensim-mäinen sunnuntai, jolloin näin mui-ta fukseja ja tuutoreita ensimmäistä kertaa. Siinä juttellessa ja tutustues-

sani huomasin, että muutkin ovat vähän hukassa ja muitakin jännittää samat asiat. Se antoi itselleni paljon lohtua.

3. Olisin toivonut, että joku olisi vään-tänyt minulle rautalangasta, että olen täällä yliopistolla ihan vaan itseäni varten eli saan tehdä opiskelustani juuri sen näköistä kuin haluan. Myös sen olisin halunnut kuulla, että saa ja kannattaa yhdistellä kursseilla opittua rohkeasti ja poikkitieteellisesti. Nyt nämä vaikuttavat itsestäänselvyyksil-tä, mutta alkuun oli vaikeata hahmot-taa :D

4. Jos täysin totta puhutaan, niin eni-ten yllätti se, kuinka paljon opintoja

on etänä/netissä (vaikka se toki käy järkeen massakurssien kohdalla, joi-ta ekana vuotena on paljon). Tämä on myös ollut mun ensimmäinen vuosi yliopistossa ylipäättään, niin aika lailla kaikki on tullut uutena.

5. On vaikea sanoo vain yhtä, kun on ollut niin monia kivoja tapahtumia. Ehkä kuitenkin parhaiten mieleeni on jäänyt KiskoFest omalta fuksi-syksyltäni. Silloin oli vielä ihan kesä ja paras seu-ra. Pääsimme Jukka Pojan keikalle ja nautimme me-nosta. Mieleen-painuva päivä oli myös har-millisesti siitä syystä, että silloin tapahtui Hämeenkadun ammunta ja se jäi ainakin minulla mielen päälle.

6. Odotan tietysti sitä, että pääsen tu-tustumaan uusiin fuk-seihin, mutta vielä enem-män sitä, että pääsen näkemään ja mahdollistamaan fuksien tutustu-mista toisiinsa. On parasta seurata sivusta, kun toiset nauttivat täysin rinnoin.

7. Mielestäni omassa fuksisyyksyssä parasta oli se yhteisö mikä meistä fukseista muodostui. Oltiin isolla po-rukalla aina menossa ja kaikki oli (ja on edelleen) toistensa kavereita. Iki-nä ei tarvinnut pelätä olevansa yksin. <3

8. UDK on tosi avoin ainejär-jestö. Ikinä ei ole tarvinnut pelätä, etteikö olisi tervetullut tai tarpeeksi osaava tai riit-tävä. Kaikki on aina ottanut avoimesti vastaan ja silloin on kivaa osallistua kaikkeen. Meillä on tosi hyvä meno!

9. Tykkään käydä sekä Mi-nervassa että Juveneksessa lounaalla. Molemmat ovat kivan valoisia ja viihtyi-siä. Minerva vie ehkä kuitenkin voiton, koska siellä on omasta mielestä paremmat salaa-tit ja (usein) ly-hyemmät jonot, sekä huippu työntekijät.

10. Jos vielä ei ole kalenteri ah-kerassa käytös-sä niin ottakaa se käyttöön!! Pysyy pa-remmin ajan tasalla sekä koulujutuista että riennoista, kun ne ovat kaik-ki samassa paikassa ylhäällä. Muistakaa että aina saa apua, kunhan vaan uskaltaa kysyä. Ja muistakaa tehdä ne koulu-hommat ajoissa!

+ Bonus: Laukontori ei mie-lestäni saa tarpeeksi tunnus-tusta, joten nostan sen varsin-kin kesävinkiksi. Siellä on kiva munkkikahvila ja söpöt kios-kit kesällä. Lisäksi sijainti on mielestäni ihana: koski ihan vieressä, keskustassa, mutta ei mitenkään melun keskel-lä. Nurkalta löytyy myös Ra-diokirppis ja antikvariaatti ja muita kivoja pikku puoteja.

Ansa, Tuutorivastaava

1. Olin yläkoulussa koulun lehden päätoimittaja, äänestän ananasta pizzaan ja horoskoopiltani olen rapu.

2. Hmm, itselläni oli ehkä vaan sellainen yleinen innostuksen ja jännityksen sekainen fiilis ilman mitään selkeitä kohteita. Tärkeintä on, että aina kun nousee mieleen joku selkeä epäselvyys, niin siihen pyytää apua, ja muuten ottaa ilon irti päivä kerrallaan.

3. Nyt on paha. Varmaan sen, miten laaja kirjo opiskeltavia asioita maailmassa on, ja miten isoa osaa niistä voi juuri Tampereella opiskella. Opiskelijan oppaasta, kun alkaa kursseja selailla, niin eihän niistä tule loppua!

4. No tähän ehkä liittyy tuo edellinen, nimenomaan Tampereen laaja kurssivalikoimahan minua on ihastuttanut. Lisäksi ehkä kaikki harrastusmahdollisuudet. Nimenomaan täällä on järjestöjä ihan laidasta laitaan eri asioista innostuville.

5. Nääspeksin näkeminen tai itsenäisyyspäivän soihtukulkue. Ne ovat sen verran harvinaislaatuksia, että jää tarkat muistikuvat. Hauskoja ovat toki olleet nekin hulinat, joista vähän useammin pääsee nauttimaan.

6. Kaikkia uusia ihania tuttavuuksia, joita toivottavasti päästään hieromaan kivoissa alkusyksyn säissä. Mikään tapahtuma ei nouse muiden yli, mutta mainittakoon erikseen Aj-kahvit, kun niille on niin helppo ja hauska kaikkien tulla.

7. Oli monta asiaa, jotka yhdessä tekivät ihanan kokonaisuuden. Kiinnostava ala, uusi kotikaupunki, jännittäviä tapahtumia, ihana ainejärjestö...

8. UDKssa parasta on yhteisöllisyys ja ihanat kaverit! Ja se sanoo paljon, kun meillä on niin hyviä haalarimerkkejäkin ;)

9. Minerva! Paras ruoka ja parhaat maisemat!

10. Tsemppiä! En voi suositella fyysistä kalenteria liikaa, en tiedä missä olisin ilman omaani.

+ Bonus: Viinikka on paras alue lenkkeilyyn söpöjen talojen vuoksi. Kaikkea muuta kivaa teatterista ja lavatansseista sokkotreffailuun löytyy Ylioppilasteatterilta!

Teemu, Kansainvälisyysvastaava ja KV-tuutorivastaava

1. Pelit, pelit ja vielä kerran pelit! Ne ovat intohimoni! Pelaan digitaalisia pelejä paljon vapaa-ajalla, ja keskustelen niistä mielelläni pidemminkin aikaa. Minulla on pitkä kokemus ja paljon tietoa Tampereen yliopistosta. Aloitin median opinnot ennen koronaa, ja koronavuosien jälkeen jatkoin pelitutkimuksen kansainväliseen ympäristöön. Nyt opintojen loppupuolella innostuin järjestötoiminnasta, erityisesti kansainvälisyydestä, kuten kansainvälisestä tuutoroinnista! – Hello everyone!
Olen ihmisenä kiltti, ystävällinen, avoin, luotettava ja hyvä kuuntelija. Minua saa vapaasti lähestyä asiasta riippumatta. Vastaan parhaani mukaan!

2. Yleisesti kaikki opinnoissa uusista ihmisistä opiskelukäytäntöihin ja alan sopimiseen. Tähän jännitykseen auttoi erityisesti oma avoimuus, tuutorit, orientaatio sekä ensimmäiset kurssit.

3. Lähde rohkeasti mukaan kaikkeen, se tekee opiskelusta ikimuistoisempaa. Esimerkiksi alkoholittomuus ei ole este osallistumiselle, ja kansainväliset opiskelijat sekä järjestötoiminta antavat paljon. Näitä on varmasti korostettu fuksivuonna, mutta tajusin asian vasta myöhemmin!

4. Kaikki mahdollisuudet vapaasta sivuaineoikeudesta aina järjestötoimintaan!

5. Ainejärjestömme UDKn avoimet Clubi-visat. Ensimmäisessä, johon osallistuin, aiheena oli pelit, jonka voitin sattumalla valitulla joukkueella. Sen jälkeen samana pysynyt joukkue ja hyvä tunnelma tekevät visasta kuukauden kohokohdan. Toivottavasti nähdään syksyllä visoissa

6. Uusien fuksien tapaamista ja auttamista, tapahtumia sekä ennen kaikkea kansallisten ja kansainvälisten fuksien yhteen tuomista!

7. Ainejärjestöön tutustuminen sekä samanhenkiset ihmiset kurssien lisäksi. Nämä ovat tehneet opinnoista paljon ikimuistoisempia kuin olisin osannut kuvitella. Eriyismaininta mukaville ja aktiivisille tuuto-

reille!

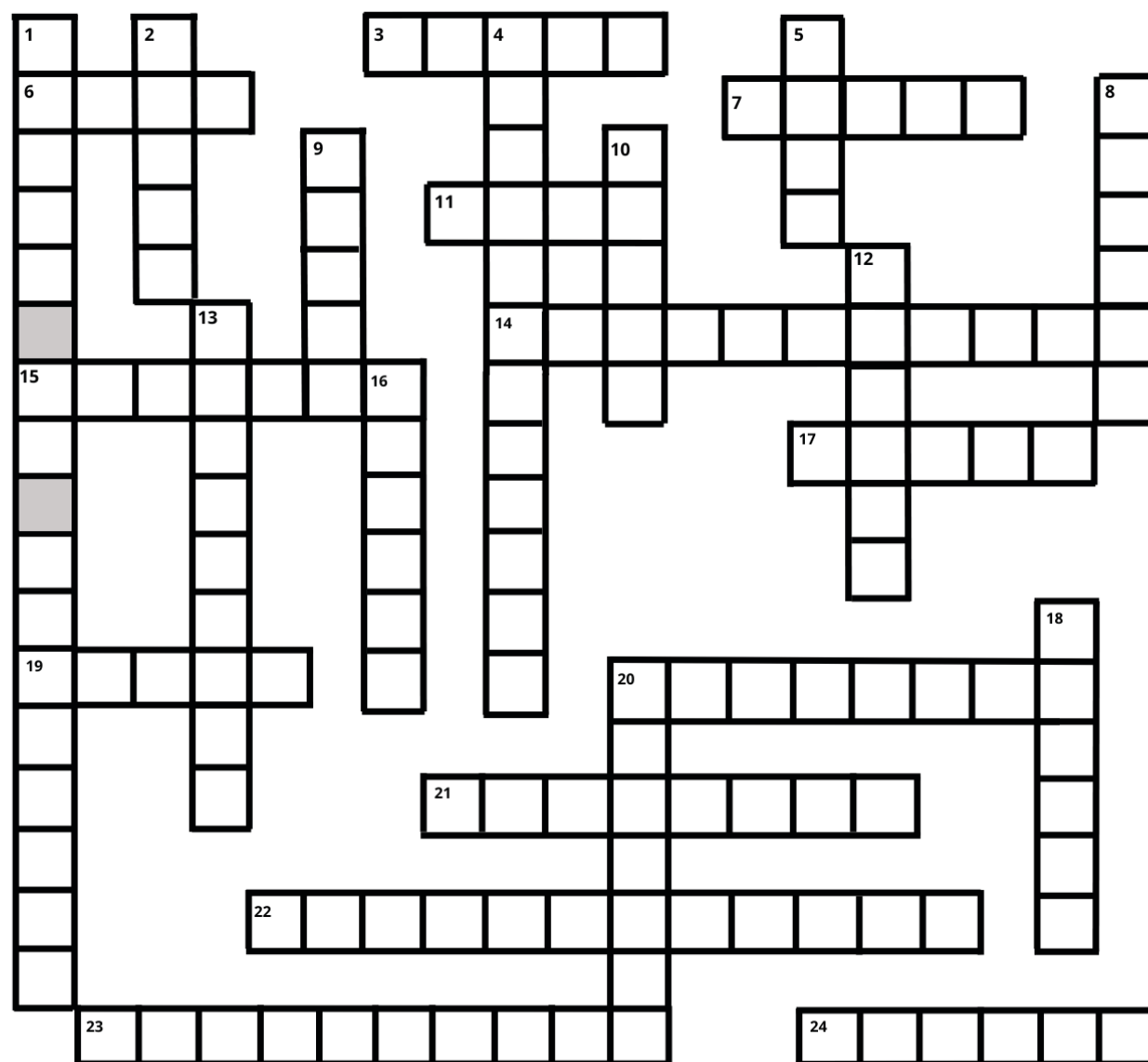
8. Tämä on varmasti yleinen vastaus, mutta ihmiset. UDK on loistava ja moninainen yhteisö, josta esimerkiksi löytyy aina jutteluseuraa ja tuntee olonsa tervetulleeksi! Lisämainintana ainejärjestötila, jonka muutto on kirjoitushetkellä käynnissä, ja jossa voi oleskella ja nähdä ihmisiä!

9. Joko Päätalon Juvenes tai kirjaston Linna. Linnassa on kattava leipävalikoima ja käyn siellä usein syömässä muiden kanssa. Juvenen ruoka on henkilökohtaisesti taas maistuvampaa, linjastoja on useita ja suuret ikkunat tuovat valoisuutta. Näistä syistä Juvenes!

10. Älä ota liikaa kursseja ja leppää, sillä joustonvaraa löytyy! Asioita voi myös aina kysyä; tyhmiä kysymyksiä ei ole. Kirjaston materiaalit ja ravintoloiden opiskelijahintaiset lounaat kannattaa myös hyödyntää kattavuuden takia! Asiat selkeytyvät varmasti syksyllä, jolloin näemme :)

+ Bonus: Finlaysonin ja Tammerkosken ympäristö, sekä Tampereella laajemmin uuden ja vanhan kohtaaminen on kiehtonut minua aina. Paikkasuositukseni on museokeskus Vapriikki esimerkiksi Suomen pelimuseoineen ja luonnontieteellisine museoineen. Minne oletkaan menossa, lyhyet etäisyydet ja Nysse takaavat pääsyn melkein minne tahansa tiuhaan!

Ristikko

pysty

- 1 Asiasana 2025
- 2 Tampere
- 4 Tenttiviikko
- 5 Solun osa
- 8 VIMO-kaveri
- 9 Startti-
- 10 Uusi UDKlainen
- 12 Alakuppila
- 13 Naapurit
- 14 Pöytäjuhla
- 18 Wapputapahtuma
- 20 Tiedekunnan johtaja

vaaka

- 3 Tapahtumatyyppi
- 6 Salt Lake City
- 7 Nysse
- 11 Ei toimi
- 14 Tieteellinen väittely
- 15 Ravintola, jonka omistat
- 17 Lakitetaan Wappuna
- 19 Kilo-
- 20 Akateeminen arvo
- 21 Hervantalainen
- 22 Luennon piriste
- 23 B1100
- 24 Koe

ASIAAN!

Tervetuloa Asiasanan tekstari-
palstalle! Täällä jokaisella UDKlaisel-
la on mahdollisuus saada syvimät ajatuksensa, huonoimmat vitsinsä,
ilahduttavimmat bongauksensa tai vaikkapa kätevimmät vinkkinsä nä-
kyviin ja kuuluviin mitä matalimmalla kynnyksellä - tyyli on vapaa!

Muistatko sen ku viimeks olit kipee ja sun nenä oli tukos ja mietit sitä
että onko liikaa pyydetty et sais edes hengittää ja miten hengittämisen
ottaa aina itsestäänselvyytenä ku on terve? Tää on nyt sun muistutus ar-
vostaa sitä et sun nenä ei oo tukossa. Tähän samaan voidaan vielä lisätä
se, et anna hetki sille, et sun päätä ei säre just nyt. Jos särkee? Osan
ottoni.

Nenäsuihke

Se tunne kun RedBullin
hintaa laski alakuppilassa
3,8€ -> 2,5€

#ArjenPienetIlot

Ikinä en oo kenenkään
kaapista mitään tухia
syönyt

Ylänteen jätkä

Kysymys sinulle, joka alat luennolla pakkaamaan
tavaroitasi ennen kuin luennoitsija on lopet-
tanut oman osuutensa. Mihin sinulla on oikein
kiire? On kerrassaan raskasta ja turhauttavaa,
kun luennoitsijan viimeiset ajatukset ja ohjeet
hukkuvat laukkujen ja reppujen nysväimisestä
aiheutuvaan ääneen. Eikö olisi kaikkien kan-
nalta mukavampaa ottaa rauhallisesti ja pakata
vasta sitten, kun luento on oikeasti loppunut
kokonaisuudessaan? Seuraavalle luennolle, kaup-
paan tai vaikkapa paskalle ehtii kyllä, vaikka
kuuntelisi loppuun asti :)

Lipasto-Buddha

Hei sinkku! Päivän muistutus: love will
find you when you least expect it ;)

#JosMäKuulenTonVielKerranNiiSitMä-

Klubi meni remppaan, mutta mitä kävi Klubi-
n pöytäfutikselle? Siirrettiinkö se ta-
vara-asemalle vai jätettiin se heitteil-
le johonkin varastoon? Ikävä on kova.

Kahvoille

Tiesitkö, että alakuppilasta on kuulemma joskus saa-
nu salmarishotteja?? Bring that back kelaan kuin hyvä
ois vetää semmonen perseilleen menneen tentin jäl-
keen - tai ennen tenttiä tuomaan viisautta?

Salmari

Rehtin juttuvaihto

TEKSTI Elisa Erkkilä, Rehtin päätoimittaja

Rakkaat UDKlaiset

Meistä on vihdoinkin ja viimein tullut naapureita. Oi tätä ilon päivää! Olenkin jo pidemmän aikaa ihaillut kauniin vihreitä haalareitanne ja kulmikkaita muotojanne. Iskin silmäni ensimmäistä kertaa maskottiinne, UDK-ukkeliin, eräällä rataisella reissullani. Paljoa en illasta muista, mutta siinä piipun äärellä meillä oli vihreän bittihahmonne kanssa, kaksiuuloitteisuudesta huolimatta, erittäin syvälliset ja mielenkiintoiset keskustelut. Meillähän oli varsin paljon yhteistä ja ihmettelimme illan pimeinä tunteina, miten emme olleet tavanneet jo aiemmin?

Tuon illan jälkeen sydämessäni on ollut kulmikas aukko. Minä taisin juoda liikaa jallujaffaa, vai johtuiko muistikatkokseni kosmisesta hiljaisuudesta? Joka tapauksessa heräsin aamulla Retokodista eikä bittiukkelista näkynyt jälkeäkään. Oliko tuo maaginen tapaaminen ollut vain unta – mistä löytäisin tieni takaisin tuonne hurmaavien vihreähaalaristen opiskelijoiden keskelle?

Vaapustin pitkin Pinni B:n käytäviä tiputellen höyheniäni sinne tänne, mutta en koskaan löytänyt tietäni teidän ainejärjestötilaanne, vaikka kuinka yritin muistella saamiani ohjeita. Eksyin muutaman kerran Oasikseenkin, mutta nukahdin vahingossa säkkituoliin. Kvaak!

Kuuntelin tuntikausia surullisia rakkauslauluja. Yritin löytää vilausta metsän värisistä haalarin lahkeista jopa lempijuottolastanne, mutta sekin oli suljettu. Juuri silloin, kun tämä ankka oli valmis luovuttamaan kuulin uskomattoman huhun. Rakas Retokotini muuttaa ja UDK on uusi naapurimme!

Nyt etsintäni on viimein ohi ja mieleni on taas tyyni. Vihdoinkin tiedän, että vain muutaman seinän takana on kunnon poppoo ihania UDKlaisia, joiden kanssa niin tämä rata-ankka kuin rektoritkin voivat bailuttaa aamuun asti. En malta odottaa, että pääsemme syventämään tätä kaunista ystävyystämme yhä enemmän tulevaisuudessa. Saatanpa ehdottaa uutta tapaamista myös UDK-ukkelille, jos vain uskallan...

Rakkaudella,
Juhani “Julli” Akseli, Reettoreiden maskotti ja tunnettu reiviankka.

Ps. Milloin mennään terassille?

Oletko harkinnut vaihtoa B0033:sta C056:een? - Huomioi ainakin nämä yllättävät seikat!

TEKSTI Tuli Teräsaho ja Ansa Sinisaari

Ainejärjestömme on saavuttanut pisteen, jossa pikkuinen siivouskomero ei enää riitä kasvavan jäsenmäärämme kahvittamiseen, joten muutto uusille laiturille on tervetullut. Vuosien ajan on Pinni B:n kellarissa samainen huone ollut tila arjen pienille iloille, joten on täysin luonnollista kokea tunnekirjon kummankin ääripään tuntemuksia suureen muutokseen liittyen. UDKriiseilyn välttääksemme kokosimme tämän filosofisen profetian helpottamaan sekä henkistä että fyysistä sopeutumista uuteen AJ-tilaan.

Mikä AJ-tila?

AJ-tila, tuo kultainen yhteen tulemisen temppele, joka on koti niin kokouksille kuin kahvitteluillekin, askarteluista (Nerf-pyssyllä) ammuskeluun ja huonoista, sekä kenties hieman kyseenalaisista vitseistä, syviin keskusteluihin ja TED-talkkeihin. AJ-tilalla ei siis ole vain yhtä tehtävää vaan se voi palvella milloin mitäkin tarkoitusta. Kirjoittaessani tätä tulee mieleeni yksi sana, joka mielestäni onnistuneesti kiteyttää itseensä tämän kaiken: tukikohta. Tämän tukikohdan peruskalustukseen kuuluu hullunkuriset mukit, pyhäinjäännöksien veroiset lahoavat juhkakoristeet sekä eriskummalliset hilavitkuttimet, joiden alkuperää ei tiedetä, mutta joita ei kuitenkaan muuton aikana raaskittu kuopata ja kompostoida. Ken tietää keiden alumni henget ovat niihin kiintyneet ja suuttuisivat niiden katoamisesta?

AJ-tilassa henki on yhteisöllinen. Yksi jokapäiväinen, mutta elämää suurempi kysymys onnistuneesti tuo kaikki aina saman asian äärelle: onko kahvia? Mikäli sitä on, kuuluu seuraava kysymys: onko sitä keitetty? Todennäköisesti on, mutta se taianomaisesti haihtuu juuri sillä hetkellä, kun seuraava toiveikas ja kahvinjanoinen sielu astuu huoneeseen sama kysymys huulillaan. Älä siis ylläty, mikäli käteesi tyrkätään kaksi vesikannua säihkyvin silmin ja manipuloivin hymyin heti oven avatessasi – on sinun vuorosi täyttää kannut ja pistää kahvi porisemaan. AJ-tilan kirjoittamattomiin etiketteihin kuuluukin, että hän, joka saapuu ensimmäisenä, saa delegoida kahvinkeiton seuraavalle, vaikka itse kahvia kaipaisikin. Logiikka? ei ole.

Kahvinkeitosta kukkaruukkuun (vai kukkaruukusta asiaan?); Feng Shui on kiinalainen ympäristöoppi, jonka tavoite on järjestellä ja suunnitella ihmisten elintiloja siten, että asettelu on mahdollisimman harmoninen ja päästää positiivisen energian virtaamaan vapaasti. Feng Shuilla on useita selkeitä perusperiaatteita liittyen tiettyihin huonekaluihin, ilmansuuntiin sekä eri reitteihin, kuten ikkunat, ovet sekä veden virtaus, joita pitkin positiivinen Chi- tai negatiivinen Sha Chi –energia voivat kulkea. Tarkastelkaamme siis Chi:n ja Sha Chi:n kulkua niin entisessä kuin uutukaisessakin AJ-tilassa Feng Shuin perinteisiä oppeja hyödyntäen ja soveltaen. Selvittääkäämme myös miten rakas monitoimitila olisi sopivaa sisustaa ja järjestää, jotta se palvelisi UDKlaisia ja heidän monia tarpeitaan täydellä potentiaalillansa. Lisäksi pohdimme muita tilan energioihin vaikuttavia asioita, sekä sitä, miten AJ-tila vaikuttaa meihin.

Mikä AJ-tila? Mikä AJ-tila?

Feng Shui? More like Jeng(i) Shuidn’t make these mistakes

Kuten jo aiemmin todettiin, niin hyvät kuin pahatkin energiat kulkevat eritoten ikkunoiden ja ovien lävitse. Vanhassa AJ-tilassahan ei ikkunoita ollut, joten olemme täysin uuden haasteen äärellä. Feng Shuin perinteiden mukaisesti ikkunan usein todetaan tuovan elämään hyvää, sillä ne symboloivat avarakatseisuutta ja mielen kirkkautta. Tämän tasapainoksi ikkunoilla on kuitenkin myös vaaransa; Feng Shuin periaatteiden mukaisesti yksi suurimpia kardinaalivirheitä on sängyn asettaminen ikkunan alle, sillä rentoutuneessa ja uneliaassa olo-tilassa ihminen on erityisen haavoittuvainen ikkunan kautta kulkeville pahoille hengille ja energioille.

“Eihän meillä ole tulossa sänkyä koko AJ-tilaan! Hyvältä, turvalliselta ja levolliselta kuulostaa!”

Väärin. Sänkyyn liittyvä filosofia pätee yleispätevästi sohviin, divaaneihin, riippumattoihin, säkkituoleihin sekä kaikkiin muihinkin huonekaluihin ja sisustusratkaisuihin, joissa saattaa saavuttaa haavoittuvaisen levollisen olotilan. Täten, iki-ihanan ikkunan alle suunnitellut rahat saattavat vaarantaa itse kunkin hyvinvoinnin ja unen laadun, mikäli rahilla rentoutuminen vie mennessään.

Onneksi Feng Shui on filosofia ja käytäntö, jonka tehtävä on parantaa tavallisten ihmisten elämää elämäntilanteeseen, neliöihin tai henkilömäärään katsomatta. Mukava röhnöttäminen ikkunan edessä tai alla on mahdollista pienen kikkailun seurauksena; sängynpäätyä, paksuja verhoja ja/tai erityisen tukevaa runkoa tyypillisesti pidetään soveliaana suojana ikkunan vaaroilta. Mikäli mikään näistä ei kannatusta saa, rohkenen väittää pahvisen Cheek –cutoutin olevan erinomainen investointi ajamaan suojelevan kilven asiaa ikkunan ja ihmisen väliin aseteltuna.

Toinen merkittävä kulkureitti positiiviselle energialle on virtaava vesi. Tarkkaan ottaen Feng Shuin perinteessä tätä hyvinvoinnin ja vaurauden elementtiä pyritään hyödyntämään mieluiten suihkulähteiden, vesiputousten taikka -altaiden muodossa, sillä siinä missä virtaava vesi symboloi rahavirtaa (mitä UDK kipeästi tarvitsisi, köh köh), paikallaan pysyvä vesi symboloi jo kertynyttä vaurautta. Takapihalle mahtuisikin täydellisesti ihastuttaville koi –kaloille tai Pirkanmaan maakuntalinnuille, västäräkeille, viilentävä keidas (myös eläimet levittävät positiivista energiaa ja harmoniaa!). Sitä odotellessa kiinnitä huomiosi leijanan keveyeen oloosi, kun nykyään olemattoman matkan päässä sijaitsevat useat vesihanat ja suihku huuhtovat pois kaikki maalliseen mammonaan liittyvät huolesi tai ongelmasi.

luoden hyvin Värien osalta Feng Shui ottaa toki kantaa niiden symboloimisiin energioihin, vaikka värien merkitystä ei välttämättä tyypillisesti korostetakaan. Vanhassa AJ-tilassa pääväreiksi voitaisiin valita valkoinen ja ruskea, kun taas uudessa tilassa dominoivat valkoinen ja vihreä. Valkoinen väri symboloi metallin elementtiä ja keskittymistä, rauhallisuutta sekä suoraviivaista ajattelua. Valkoinen ja ruskea sopivat toistensa pariin hyvin, sillä ruskea, maan elementin symbolina, kuvastaa lepoa ja tasapainoisuutta. Vihreän värin symboliikka puolestaan liittyy uudelleensyntymään ja tuoreisiin ideoihin, luoden hyvin erilaisen kontrastin vakaaseen valkeaan. On myös huomionarvoista, että ruskea seinämaalauksen vanhassa ja vihreä aksenttiseinä uudessa tilassa, eritoten yhdistettynä ulkona havaittaviin vihreän sävyihin, vetävät huomiota itseensä huomattavasti valkoista enemmän. Älä siis ylläty jos luovuutesi, innokkuutesi ja idearikkautesi suorastaan vuotavat yli uudessa AJ-tilassa vanhaan verrattuna!

Siinä missä Feng Shui opettaa kutsumaan positiivista ja harmonista energiaa olotiloihin, sitä voi hyödyntää myös torjumaan pahaa. Yksi tärkeimmistä perusperiaatteista on turhan roinan torjuminen, sillä se vaikeuttaa energian virtaamista. Pitäkäämme siis lippulaput, rakkaat reliikit ja kahvikupposet kauniissa, siisteissä riveissä. Huolehditään myös roskat roskiin ja tölkit talteen, eikös?

Eritoten työskentelytiloissa järjestys ja siisteys voivat kuitenkin saada myös syvällisemmänkin tason. Oletko koskaan istunut vanhassa AJ-tilassa, sormet näppäimillä, kenties jopa kuulokkeet korvilla palautuspäivien hengittäessä niskaan ja silti kokenut olosi täysin epäinspiroituiseksi ja aikaansaamattomaksi? Ei hätää, vika ei ole sinussa eikä myöskään palautettavassa tehtävässä! Vikaa voi etsiä pelejä pursuavasta kirjahyllystä, kaapin päälle hilatuista kertakäyttöastioista ja nurkkaan unohdetusta UDK -merchistä. Liian täydet kaapit nimittäin tukkivat ajatuksenjuoksun ja katkaisevat kulkureitit luovuuden tuulilta. Neliömäärän kasvaessa ja tavaramäärän kutistuessa, on erittäin mahdollista havaita innovoinnin lähtevän aivan uuteen lentoon. Jatkuu seuraavalla sivulla.

Kuutamolla

Vaikka lähestymmekin tätä mullistavaa muuttoa Feng Shuin oppeihin nojaten, ajattelimme valaista lukijoitamme myös muista muuttoon liittyvistä äärimmäisen tärkeistä ja relevanteista asioista. On nimittäin hyvä ottaa huomioon myös kuun vaihe muuttopäivänä – ovatko taivaankappaleet samaa mieltä muutosta? Saadaksemme vastauksen tarkastelemme kuun vaihetta päivänä 17.2.2025, sillä tämä oli virallinen muuttopäivä, vaikka saimmekin tilan käyttöömmе vasta myöhemmin.

Muuttopäivänä kuu oli Waning Gibbous (vähenevä kupera kuu) vaiheessa, mikä on reflektoinnin, irti päästämisen ja päättymisen aika. Tässä vaiheessa kuun kiertokulkua on tarkoituksenmukaista olla kiitollinen saavutuksista, mutta myös tietoinen asioista, jotka eivät menneet suunnitelman mukaan. Kuun vaihe rohkaisee päästämään irti henkisestä taakasta ja vanhentuneista tavoista, sekä antamaan anteeksi itsellesi ja muille. Näin ollen voidaan saavuttaa rauha tulevien muutosten edessä.

Kuun vaihe onkin siis osuva muuttopäivälle ja voimmekin tulkita, että on aika päästää irti kiintymyksestämme vanhaan AJ-tilaan ja kääntää katseet kohti päiviä uuden AJ-tilan parissa sekä syleillä sen mukana tuomia muutoksia. Olkaamme kiitollisia mahdollisuudesta muuttaa uuteen, tilavampaan, kokonaisella keittiöllä varusteltuun AJ-tilaan. Antakaamme anteeksi lykkäykset lykkäysten perään sekä aika, jolloin UDKlaiset raukat vaelisivat päämäärättömästi viikkokausia keskustakampuksen käytävillä kuin eksyneet ja potkitut koiranpennut, piiloutuen orpoina pääaulan portaiden alle toivoen, että vahtimestarit eivät heitä hätistä pois, kärsien keskiviikkoisten AJ-kahvien puutteen raastavista vieroitusoireista, puhumattakaan siitä juurettomuuden tunteesta, joka syntyy kun ei ole paikkaa jota kutsua omakseen-

(C0) + 56 = UDK

Kuun vaiheiden lisäksi halusimme selvittää, onko uuden AJ-tilamme numerolla (C0)56 jotakin merkitystä ja voisiko se kenties toimia uutena onnennumerona UDKlaisille. Lähestyimme numerologian ja spirituaalisten merkitysten asiantuntijaa, ChatGP-T:tä kysymyksellämme ja saimme mielenkiintoisia ja tietysti täysin luotettavia vastauksia. Numerologiassa numero 5 on vapauden ja muutoksen numero – se edustaa joustavuutta, uteliaisuutta ja uusien horisonttien tutkimista ja kannustaa muodonmuutokseen (transformation) ja laajennukseen (expansion). Numero 6 taas on huolenpidon ja vastuullisuuden numero – se edustaa perhettä, kotia ja yhteisöä ja yhdistyy usein myötätuntoisiin, rakkautta jakaviin ja harmoniaa etsiviin henkilöihin.

Näin ollen numerot yhdistettynä viittaavat suuntaan, johon kuuluu sopeutuminen muutoksiin samalla kun säilytetään vahva velvollisuuden- ja vastuuntunto. Kuulostaa sopivalta, eikö? Tätä väitettä tukee myös spirituaalinen merkitys, joka luvulla on; 56 symboloi henkilökohtaista kasvua muutoksen kautta. Luku on merkki siitä, että saatat olla elämänvaiheen edessä, joka pitää sisällään merkityksellisiä muutoksia ja siitä, että kasvu vaatii uusien mahdollisuuksien vastaanottamista, sekä menneisyydestä irti päästämistä.

Voisimme siis varmaan vetää johtopäätöksen, jonka mukaan UDKn edessä on suuri muutos (kerro jotain uutta), jota pitää vaalia ja joka tulee vastaanottaa hymysuin! Lisäksi vapaasti tulkittuna voisi sanoa, että UDKlaiset ovat vastuullisia mutta vapaita henkilöitä, jotka haluavat rakkautta ja harmoniaa!

Muutto uuteen tilaan on itsereflektion paikka jos mikä. Näkökulma muuttuu niin kuvainnollisesti kuin kirjaimellisestikin. Kuten kuka tahansa maalaisjärkeillä saattaa - suurempi ja valoisampi tila on miellyttävämpi kuin pienempi ja pimeämpi tila. Mutta kenties Feng Shui:n sekä astrologian eväin näkökulmamuutosta itseäänkin voi muistaa katsoa uudesta näkökulmasta.

Muuton monia hyviä puolia huomioineen artikkelin ei ole tarkoitus peitellä hiekalla huonetta Pinni B0033. Kaikki tunteet melankolisesta menetyksestä hehkeään nostalgiaan ovat sallittuja ja todellisia, mutta loppujen lopuksi ainakin yksi asia on varma: pulppusi hana onnea, menestystä ja rikkautta tai ei, ainakin se nykyään on keittiössä.

Pinni B0033

sulki ovensa lopullisesti 17.2.2025.

Tämä paikka, jossa nautittiin loputtomista kahvihetkestä (lukuun ottamatta niitä hetkiä, kun kahvinkeitin keittikin teetä) ja käytiin syvällisiä ja filosofia keskusteluja (joista osa oli asiallisia – ainakin etäisesti), on nyt osa lämpimiä (taikka suorastaan tuskanhikisiä) muistoja.

Muistoissamme elävät Pinni B0033:n klassikot:

Se legendaarinen sohva, johon edes arkkitehti ei saisi mahtumaan yhtä montaa henkeä kuin me. Kahvinkeitin, joka oli yhtä vaikeakäyttöinen kuin Sisu. Työn Orja - olet nyt vapaa.

Pitäkäämme mielessämme myös Pinni B0033:n opettamat asiat:

Kuinka monta opiskelijaa mahtuu noin kymmenen neliön kokoiseen huoneeseen? Useampi kuin on paloturvallisuuden ja turvallisemman tilan periaatteiden kannalta hyväksyttävää. Kuinka monta kertaa kahvia voi keittää samoista puruista? Laittoman monta. Miten kauan hylätty energiajuoma säilyy juomakelpoisena? Liian kauan.

Vaikka Pinni B0033 on poissa, sen perintö elää. Se elää jokaisessa täytetyssä ristikossa, jokaisessa varastetussa istumapaikassa, sekä jokaisessa myöhästyneessä palautuksessa.

“Jos nämä seinät osaisivat puhua, niitä ei päästettäisi ääneen.”

Kaivaten
UDK ja ChatGPT

Hyvästelty muuttomiesten toimesta

Mystisen kultakalan jäljillä - analyysi Muumilaakson tarinoiden jaksosta 32

TEKSTI Antti Lehtonen

Ah, *Muumilaakson tarinoita* - tuo ihana ja nostalginen sarja lapsuudesta, joka jaksaa innostaa vielä tänäkin päivänä. Ja miksei jaksaisi? Onhan sarjassa loistavaa filosofiaa, mainiota huumoria sekä erinomaista käsikirjoitusta. Tosin sarjassa on myös sellaisia jaksoja, joissa ei ole mitään näistä kolmesta - erityisesti sen jälkimmäisessä *Böken Nikki* -kaudessa, joka on tunnettu muun muassa erikoisesta animaatiostaan ja oudoista juonikuvioistaan. Tämä *Muumilaakson tarinoiden* ”jatkosarja” on kuitenkin aivan oma aiheensa kenties jotain toista artikkelia varten.

Palaan useasti *Muumilaakson tarinoiden* pariin ja voisinkin sanoa olevani varsinainen muumi-fanaatikko. Olen kerännyt mukeja, levittänyt Feeniks-lintu -jakson ilosanomaa ja kehittänyt taidon löytää täydellinen Muumi-sitaatti joka tilanteeseen. Mitä vanhemmaksi tulee, sitä enemmän sarjasta löytää uusia puolia, hauskoja ristiriitaisuuksia sekä absurdeiksi paisuvia kohtauksia ja puheenvuoroja. Näitä on löydettävissä erityisesti sarjan ensimmäisestä suomenkielisestä dubbauksesta, eli niin sanotusta Yle-dubista, jota käytetään myös tämän artikkelin aineistona. Toisaalta sarjan alkuperäisen, japaninkielisen version katsominen voi avata monien erikoisilta tuntuvien kohtausten taustoja, kuten myöhemmin tässä analyysissä huomaamme.

Yksi minulle henkilökohtaisesti tärkeimmistä jaksoista on jakso 32, jossa Muumipeikko ystävineen lähtee katsomaan kultakalaa Yksinäisten vuorten taa. Ajatus kultakalasta juolahtaa Muumipeikon mieleen Hemulin kertoessa Muumitalossa, kuinka hänen isoisänsä äiti oli aikoinaan nähnyt kultakalan. Hemuli luettelee monia varsin olennaisia yksityiskohtia kultakalasta ja siitä, kuinka se on mahdollista nähdä. ”Pitää olla aurinkoinen iltapäivä sateen jälkeen”, Hemuli luettelee.

Jo tämä kohtausta herättää minussa kysymyksiä. Ensinnäkin, mistä lähtien Hemuli on ollut erityisen kiinnostunut kaloista? Hemuli toistaa useasti sar-

MIKÄ?

Muumilaakson tarinoita
Tanoshii Mūmin Ikka

Tuotettu vuosina 1990–1992 Japanissa

Perustuu **Tove Janssonin** Muumi-kirjoihin sekä hänen ja **Lars Janssonin** sarjakuviin

Koostuu kahdesta osasta: alkuperäiset 78 jaksoa ja jatkosarja, ns. *Böken Nikki*, 26 jaksoa.

jan aikana olevansa kasvitieteilijä, eikä hän halua tutkia eläimiä. Näin hän tekee muun muassa jaksossa 19, jossa apinat ja tiikerit putkahtavat Muumitalon terassille. Hemuli kyllä vilkaisee tiikereitä suurennuslasillaan, mutta vähät välittää niistä tunnistettuaan ne eläimiksi. Toisaalta myöhemmin sarjassa, jaksossa 68, Hemuli aloittaa lintujen bongauksen ja niiden piirtämisen vihkoonsa. Kenties tämä on kokonaisuudessaan muistutus katsojille, että on varsin hyväksyttävää vaihtaa mielipiteitään ja harrastuksiaan.

” Ensinnäkin, mistä lähtien Hemuli on ollut erityisen kiinnostunut kaloista? Hemuli toistaa useasti sarjan aikana olevansa kasvitieteilijä, eikä hän halua tutkia eläimiä.

Toisekseen, kuinka vanha tämä kultakala oikein on? Kerran kun se on ollut mahdollista nähdä jo monta sukupolvea aikaisemmin, eikä sitä luultavasti silloinkaan nähty sattumalta. Olen kyllä kuulut jäähaista, jonka on mahdollista elää monta sataa vuotta, mutta en uskoisi kultakalan painivan samassa sarjassa näiden arktisten ystäviemme kanssa. Toisaalta muumien universumissa myös pantterilla ratsastavat taikurit selviävät ilman punssia 85 vuotta, joten kenties kultakalan ikä voidaan päästää sormien läpi muiden epärealististen seikkojen ohella.

Kasvitieteilijä Hemuli saa kuitenkin Muumipeikon vakuuttuneeksi siitä, että hänkin haluaa nähdä kultakalan. Siispä, Muumipeikko päättää kysyä Nuuskamuikkusta oppaakseen matkalle kohti Yksinäisten vuorten takana sijaitsevaa suurta järveä, jossa kultakala Hemulin mukaan budjailee. Nuuskamuikkusen suostuttua mukaan seurueeseen liittyy myös Niiskuneiti, sillä kuten Muumipeikko asian muotoilee: ”naisilla on noita päähänpistoja”. Mukaan liittyvät myös Pikkumyy sekä Nipsu, joka pyrkii nappaamaan kultakalan vaatimattoman kokoiseen sankoonsa. Retkikunnan kokoonpano ei kuitenkaan ole itsestäänselvyys. Muumipeikko on valmis hylkäämään lähtöaamuna lähes puolet seurueestaan, sillä ”retki on liian raskas tytöille”. Muumipeikon luottamus naisten selviytymiseen yli kahdeksan tunnin kävelyretkestä vaikuttaa olevan lähestulkoon yhtä korkealla tasolla kuin Nuuskamuikkusen luottamus siihen, että Nipsu onnistuu pyydystämään kultakalan pieneen sankoonsa.

Jotta Muumipeikko ystävineen onnistuisi suoriutumaan retkestä saman päivän aikana, heidän täytyy kulkea Noitametsän halki. Noitametsän tapahtumat ovat itsessään loistavaa ennakointia, sillä Noita ja Aliisa esittäytyvät ensimmäistä kertaa sarjassa vain muutama jakso myöhemmin. Noitametsässä alkaa kuitenkin pian satamaan, joten retkikunnan on löydettävä sateensuoja. Niiskuneiti huomaa sellaiseksi soveltuvan räjäisen mökin, jossa koko alkujakson ajan luotu jännitys Noitametsää kohtaan tiivistyy. Pian mökissä nimittäin alkaa kuulua Haisulin tunnusomainen, huvittava nauru. Jännitys laukeaa, kun salama valaisee mökin paljastaen Haisulin läsnäolon.

Kohtausta on suomeksi hieman erikoinen, sillä ensimmäistö retkikunnasta pelästyy kuollakseen Haisulin hupaisaa hihitystä. Kuten aiemmin mainitsin, sarjan katsominen japaniksi avaa monien kohtausten taustoja - niin on myös tässä tapauksessa. Japa-

ninkielisessä versiossa Haisulin nauru on selkeästi pelottavampi, jopa demonimainen, mikä selittää hahmojen reaktioita paremmin kuin vastaava suomenkielinen dubbaus.

Noitametsässä sekoilun jälkeen retkikunta saapuu viimein järvelle. Mukaan lyöttäytynyt Haisuli avustaa Nipsua kultakalan pyydystämisessä muiden saatessa järven keskelle parempien mahdollisuuksien toivossa. Pitkälliseksi kuvattu odotus palkitaan pian, kun valtava kultakala päättää näyttäytyä seurueelle hyppäämällä vedestä auringon loisteeseen. Kauniin animaation ja eepin musiikin siivittämänä koetaan hetki, joka on tallentunut lukuisten suomalaisten muistiin. Kohtausta saa kylmät väreet kulkemaan läpi kehon. (Tämä on siis suoraa manipulointia, jotta sinä, rakas lukijani, menisit katsomaan kyseisen jakson.)

Puhtaasta eepisyydestä palataan kuitenkin pian takaisin elämän realiteettien pariin, kun todetaan ettei Nipsu lopulta onnistunutkaan pyydystämään kultakalaa. Sangossa on tavallinen kala, joka päätetään jatkamaan kalailujaan, sillä sitä ei ”voi myydä hyvään hintaan”. Kertojan sepustuksen saattelemana retkikunta palaa takaisin Muumilaaksoon - osa ikionnellisina, osa valtavan pettyneinä.

Viimeisessä dialogia sisältävässä kohtauksessa kiteytyy jakson keskeinen filosofia: luonnon ja sen järjestyksen kunnioittaminen voittaa ahneuden. Siinä missä Nipsu ja Haisuli haluavat pyydystää kultakalan, muut näkevät, että kultakalan pyydystäminen on paitsi mahdotonta Nipsun pienellä haavilla ja sangolla myös väärin. Kultakalan paikka on vedessä ja pelkästään sen näkeminen riittää tuomaan onnea ja iloa. Kultakalaa ei täydy omistaa. Luonnosta voi nauttia koskematta siihen ja häiritsemättä sen järjestystä - sellaisena se on usein kauneimmillaan.

Niin pysyvät nämä kolme: loistava filosofia, mainio huumori ja erinomainen käsikirjoitus. Jakso on loistava osa sarjaa. Se käsittelee tärkeitä kysymyksiä viihdyttävällä tavalla ja tarjoaa seikkailun, joka on mieleinen niin lapselle kuin aikuisellekin. Jaksossa myös käsitykset ja mielikuvat hahmoista vahvistuvat sopivalla tavalla. Ei tämä jakso siis turhaan ole yksi omista suosikeistani!

Oletko kompostoinut aina väärin?

Asiantuntijat kertovat miten onnistut

Monet yliopistolla pitävät itseään ympäristötietoisina, mutta siitä huolimatta sortuvat yleisiin kompostoinnin virheisiin. Asiasanan kompostoinnin yksikkö selvitti, mitä kaikkea voi kompostoida ja mitä ei.

KOMPOSTOI

Lehdet

Sanomalehdet

Risut

Taluspaperit

Hedelmien kuoret

Vihannesten kuoret

Munien kuoret (mureнна!)

Kahvin ja teen porot

Teepussit

Viinipullojen luonnonkorkit

Hiukset ja karvat

ETHÄN TEE SITÄ

Asiasana-lehdet

Kulta

Muut metallit

Muovipakkaukset

Synteettiset kemikaalit

Mannerten väliset ohjukset

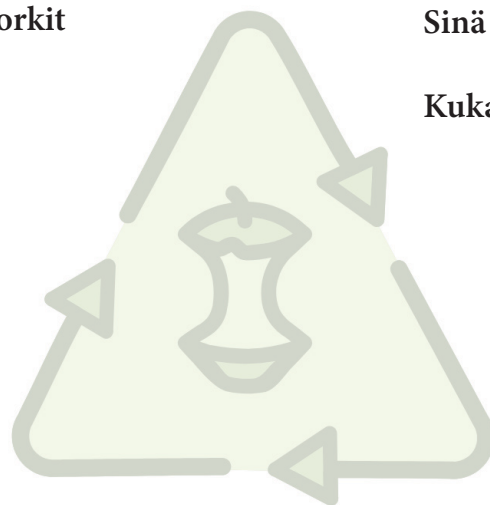
Tenttikirjat

Porot

Tekniset laitteet

Sinä itse

Kukaan muukaan

KULTAA vai Kompostia: Tampereen museot

TEKSTI ja KUVAT Tuli Teräsaho

Tässä artikkelissa kerron lyhyesti ja kepeästi viidestä Tampereen museosta ja niiden sen hetkisistä näyttelyistä. Arvostelen museot/näyttelyt täysin omaan kokemukseeni, en suinkaan mihinkään amatilliseen tietotaitoon, pohjautuen Kultaa – Kompostia -asteikolla kevään lehden teeman mukaisesti.

“Ei Muumitaloa lukita yöksi”

No, Muumimuseo kyllä lukitaan, mutta mikäli kaipaat ikävyyttävän luennon jälkeen hiukan piristystä, kannattaa sitä lähteä etsimään Muumimuseosta! Muumimuseo löytyy Tampere-talosta ihan Keskustakampuksen vierestä, joten mikäli olet huolissasi siitä, löytyvätkö kaikki muumit vielä laaksosta, voi tämän tarkistaa helposti ekskursiolla nostalgian täyteiseen Muumimuseoon! Vaikka muumit mielletäänkin enemmänkin lasten hahmoina, ei Muumilaakson taikaa saa aliarvioida, sillä Muumimuseon metsäinen ambienssi ja satumainen ilmapiiri lumoo vierailijan ikään katsomatta.

Muumimuseossa pääosassa ovat **Tove Janssonin** alkupe räiset kuvituskuvat, jotka hän on itse lahjoittanut museolle vuonna 1986, sekä Janssonin elämäkumppanin **Tuulikki Pietilän** kolmiulotteiset muumikuvaelmat. Omaan mieleeni jäi kuitenkin kaikkein vaikuttavimpana **Hanna Vihriälän** *Pyrstötähti* -teos, joka roikkuu katosta portaikon kohdalla. Se on tehty lasihelmiä käyttäen ja siihen on kohdistettu valo, joka saa teoksen kimmeltämään taianomaisesti muutoin hämärässä ympäristössä.

Muumimuseossa on myös mahdollista heittäytyä Muumilaakson tarinoiden vietäväksi, sillä useiden teosten yhteydessä voit kuunnella pätkiä Muumilaakson tarinoita. Lisäksi kannattaa katsoa mihin astuu, sillä taidetta löytyy myös lattialta! Kannattaa pitää myös ympäristöä silmällä, sillä museossa vaanii myös hattivatteja! Halutessasi voit kuitenkin komentaa niiden armeijaa salamoiden avulla – selvitä itse, mitä tämä tarkoittaa ;)

Muumimuseossa mainitsemisen arvoista on myös Taiteilijaelämää -näyttely, joka käsittelee Tove Janssonin elämänvaiheita ja monipuolista taiteilijanuraa. Jansson tunnetaan parhaiten muumien luojana, mutta hän oli sen lisäksi mm. taidemaalari, kirjailija ja teatterilavastaja ja kaikkea muuta tämän ohella – varsinainen moniosaaja siis. Lisäksi Jansson oli seksuaalivähemmistöjen edustajien ikoninen edelläkävijä, sillä Jansson on tunnetusti ollut romanttisesti suhteessa sekä miesten että naisten kanssa ja kertonut rakastuvansa ihmiseen, ei sukupuoleen.

Mikäli et ole Muumimuseossa vielä vieraillut, suosittelen rientämään sinne ennen 18.5.2025, sillä Taiteilijaelämää -näyttely on nähtävillä vain siihen asti. Vinkki opiskelijalle: Muumimuseoon on ilmainen sisään-pääsy yhtenä perjantaina joka kuukausi! ;) Lisätietoa osoitteesta muumimuseo.fi

Kultaa vai Kompostia? **KULTAA**

Mukeja ja munkkeja – ja kulttuuria siinä samalla

Työväenmuseo Werstaalla pääset tutustumaan päänäyttelyn lisäksi myös Teollisuusmuseoon sekä Höyrykonemuseoon – kolme karpästä yhdellä iskulla! Työväenmuseolla on myös vaihtuvia näyttelyitä, sekä muita kulttuuritapahtumia. Helmikuussa pääsin itse tutustumaan vaikuttavaan Holodomor -näyttelyyn, jonka aiheena oli vuosina 1932-1933 tapahtunut Ukrainan nälänhätä, joka on myöhemmin tunnustettu kansanmurhaksi. Näyttely oli ravisuttava ja kuvat ajan tapahtumista saivat niskakarvat pystyyn. Näyttely on nähtävillä 11.5.2025 asti ja suosittelen käymään katsomassa sen, sillä vaikka historia onkin karmiva, on siitä tärkeä olla tietoinen.

Työväenmuseon päänäyttely Yhteisvoimin esittelee yhteiskunnan muutoksen työväen näkökulmasta 1800-luvulta nykypäivään esimerkiksi lyhytelokuvien ja historiallisten esineiden avulla. Esillä on muun muassa entisiä työkaluja sekä työkoneita, joihin on mielenkiintoista tutustua. Lapsenmieliset pääsevät myös leikkimään osuuskaupassa! Mikäli höyrykoneet ja niiden vallankumouksellinen vaikutus historiassa ovat aina kiehtoneet sinua, voit tutustua myös ihka aitoon höyrykoneeseen Työväenmuseolla!

Työväenmuseolla järjestetään myös muita tapahtumia, kuten opiskelijoille tuttu EKF eli Elävän Kirjallisuuden Festivaali. Tänä vuonna aiheena oli Ruumis ja nautin päästessäni kuulemaan mielenkiintoisia paneelikeskusteluja. Työväenmuseo on siis loistava kohde, jossa pääsee näkemään paljon yhdellä kertaa ja jonka kalenteria kannattaa pitää silmällä! Työväenmuseo on myös erittäin opiskelijaystävällinen, sillä sinne on aina vapaa pääsy!

Bonus: Voit hankkia itsellesi AJ-tilan tutun Työn Orja -mukin itsellesi Työväenmuseosta! ;) Suosittelen myös museon kahvilan berliininmunkkeja!

Kultaa vai Kompostia? **KULTAA**

”Oli bängeri,
5/5,
menisin uudestaan”
– Ansa Sinisaari
Muumimuseosta

Surrealismismi Tissit

Tampereen Taidemuseo on Suomen kolmanneksi vanhin museo, joka sijaitsee Pyynikintorin läheisyydessä. Kävin katsomassa museon näyttelyn Jaettu Uni, joka on surrealismin taidesuuntaa. Surrealismin yhteydessä on mahdotonta olla ajattelematta **Salvador Dalía**, joten nostin huomaamattani odotukset korkealle, vaikka en tietenkään itse Dalín teoksia odottanutkaan näkeväni. Pettymyksekseni sain kuitenkin huomata, että näyttely ei ollutkaan ihan odotusteni veroinen, vaikka paljon hehkutusta onkin saanut.

Näyttely oli kolmessa kerroksessa ja koostui maalauksista, liikkuvista kuvista, valokuvista ja muutamista muista taide-teoksista. Useat niistä eivät minulle auenneet ja koin joidenkin teosten kohdalla, että surrealismi ei välttämättä ollut oikea sana kuvaamaan teosten tyyliä. Tietysti, kukapa minä olen mitään aiheesta sanomaan, enhän ole alan ammattilainen tai edes harrastaja. Kuitenkin olisin kaivannut enemmän täysin abstrakteja ja hämmennystä herättäviä maalauksia, kuin omakuvia, joissa paistetut kananmunat toimivat tisseinä. Yhteinen teema, ainakin yhdessä näyttelyn kerroksessa, tuntuikin olevan tissit – eipä siinä mitään, kukapa niistä ei pitäisi, mutta viidennen teoksen jälkeen aihe alkoi käydä tylsäksi.

Eritoten mieleeni jäi pohjimmaisen kerroksen lähes ainoa teos, joka oli erityisen hämmentävä video tai liikkuva kuva. Olin niin kiinnittynyt tarkastelemaan teosta, että en huomannut katsoa miten teos oli toteutettu, mutta uskoisin että tietokoneen rooli sen luomisessa on ollut merkittävä. Teosta on vaikea kuvailla, sillä se muuttui jatkuvasti. Videossa oli ikään kuin surrealistinen elävä maisema äänimaailmoineen, joka valui hiljalleen alas samalla kun ylhäältä paljastui uutta maisemaa. Pidín tästä teoksesta ja sitä oli mielenkiintoista jäädä katselemaan rauhassa.

Kultaa vai Kompostia? **Kompostia** (aina saa olla erimieltä! huom. tässä tilanteessa arvostelu koskee vain tuota yhtä näyttelyä, ei koko museota)

Kristus, kukkia ja kehoja

Sara Hildénin taidemuseo sijaitsee Särkänniemen takana, joten siellä voit vaikka piipahtaa huvipuistopäivänä ruokailun ja seuraavan laitteen välissä, välttyäksesi antamasta ylen seuraavassa laitteessa. Kävin katsomassa museossa **Heikki Marilan** näyttelyn ja voin sanoa, että kaikista tässä artikkelissa käsittelemistäni näyttelyistä juuri tämä oli heittämällä lempparini. Marila on kuvataiteilija, joka on tunnettu erityisesti näyttävistä öljyvärimaalauksistaan. Näyttely olikin yksinomaan näitä öljyvärimaalauksia täynnä ja ne olivat henkeäsalpaavia. Vaikka en itse yleensä fanita museoiden kuuntelulaitteita, niin tässä näyttelyssä suosittelen sellaisen nappaamaan mukaan tiskiltä.

Näyttelyssä näkyi hyvin Marilan käytetyimpiä aiheita, kuten kukat ja raamatulliset aiheet. Yksi näyttelyn huone oli kokonaan pyhitetty (get it?) Jeesukselle, lampaille ja muille kristinuskon yleisimmille symboleille. Vaikka henkilökohtaisesti en raamatullisista teoksista usein erityisemmin pidä, niin Marilan teoksista varsinkin eräs ristiinnaulittua Jeesusta esittävä teos oli yksi suosikeistani. Sen rajut värit ja niiden herättämät hurjat ja veriset mielikuvat olivat upeita kaikessa raakuudessaankin. Yksi huoneista taas oli täynnä toinen toistaan kauniimpia kukka-aiheisia maalauksia. Taiteilijan lähestymistapa kukkiin onkin uniikki, sillä hän haluaa taiteellaan osoittaa, että vaikka kukat ovatkin stereotyyppinen ja käytetty aihe taiteessa, on se kuin pohjaton kaivo, josta ammentaa materiaalia. Hän on myös yhdistänyt kukkamaalauksiinsa antiikin ajan miasma-teorian, jonka mukaan muun muassa mätänevistä kukista ja myrkyllisistä hajuista leviiä kulkutauteja. Siispä kukkamaalaukset eivät ole vain hentoja ja hyväntuoksuisia, vaan niihin liittyy myös miellelyhtymä ällöttävyydestä.

Viimeisimpänä, mutta ei suinkaan vähäisempänä, mieleeni jäi erityisesti alakerran kolme teosta, jotka kuvaavat ihmisen anatomiaa, hiukan ehkä jopa puistattavalla tavalla. Jos olisin saanut valita, olisin toivonut, että näyttelyssä olisi ollut enemmän saman aihepiirin teoksia, sillä niissä oli jotakin karmivalla tavalla kaunista. Tätä näyttelyä suosittelen erittäin lämpimästi. Se on nähtävissä 18.5.2025 asti, joten kipin kapin Sara Hildéniin!

Kultaa vai Kompostia? **KULTAA**

”Kivet oli kivoja ja
niit oli kiva silitellä” –
Eevi Mäki
Kivigalleriasta

Väri-ilottelua “Joka Päivä Ja Joka Ikinen Yö”

Vapriikki on Tammerkosken varrella sijaitseva museo-keskus, johon on parempi varata kokonainen päivä. Vapriikki on kuin museoiden kasino – aika hujahtaa ohi huomaamattasi ja nähtävän ja tehtävän määrä estää läh-temästä, vaikka nälkä tai taisteluväsymys iskisi.

Vapriikin pysyvään näyttelyvalikoimaan kuuluu Finlayson 200 – Tehtaasta Brändiksi, Luonnontieteellinen museo, Radioaallon Harjalla – Kidekoneesta Podcastiin, Suomen Jääkiekkomuseo sekä Suomen Pelimuseo (GameStudies opiskelijat hox ;)). Näiden lisäksi Vapriikissa on vaihtuvia näyttelyitä, joiden pysyvyydestä voit lukea lisää Vapriikin nettisivuilta.

Itseäni Vapriikissa kutkutti Songlines, Australian Seitsemän Sisarta -näyttely, joka kertoo aboriginaalien muinaisesta syntytarinasta. Näyttely kertoo Seitsemän Sisaren tarinan taideteosten, esineiden ja videoinstallaatioiden välityksellä ja oli upea sekä sen taiteellisen annin vuoksi että myös sen historiallisen ja kulttuurillisen merkityksen vuoksi. Pyysin tästä näyttelystä analyysejä UDKlaiselta **Kari Söderqvistiltä**, jolla on sekä koulutuksensa että harrastuneisuutensa puolesta enemmän tietämystä kulttuuripuolelta.

— Songlines on visuaalisesti todella poikkeuksellinen näyttely Suomessa. Meidän länsimaaisessa kulttuurissa on totuttu käyttämään värejä täysin eri tavalla, kuin mitä aboriginaalien kuvataiteessa, joten näyttely on jo itsessään värikyly. Itse tarina seitsemästä sisaresta on sekin alati ajankohtainen: mies jahtaa naisryhmää ja haluaa saada siskoista itselleen iloa. Naiset pakenevat, mutta mies jahtaa. Voimme varmasti moni samaistua kokemukseen ei-toivotusta huomiosta, jota miehiltä saa, sanoo Söderqvist.

Kuten Söderqvist mainitsee, tarina on jopa stereotyyppisen, mutta valitettavan tuttu. Se, että naisten kohtaama vainoaminen on jo tuhansia vuosia ja vielä nykypäivänäkin aihe, josta riittää kerrottavaa, on surullista ja kaameaa. Songlines -näyttelyssä jahtaava mies on esitetty noitana, erillisenä seitsemästä sisaruksesta, esimerkiksi heinäveistoksissa.

Kuten aiemmin totesin, on näyttelyllä sen visuaalisuuden lisäksi myös merkittävää historiallista ja kulttuurillista arvoa ja merkitystä. Söderqvist kommentoikin asiaa näin:

— Folkloristisesti tarkasteltuna voisi sanoa, että tarina on levinnyt laajalle alueelle ja että se on ainakin 6000 vuotta vanha. Kristinuskon sijaan on vain noin 2000 vuotta. Ajan kerrostumat näkyvät näyttelyssä, sillä osa teoksista on vanhoja, osa aktiivisten eläkeläismummujengien käsialaa ja määrällisesti näyttelyssä on sisältöä runsaasti. Tarinaa halutaan pitää elossa ja kertoa eteenpäin suulli-

sesti. Kerrotaanko Suomessa esimerkiksi Kalevalan säkeitä vastaavalla innolla eteenpäin suullisena perintönä? Olisiko aika katsoa omaa mytologista perintöämme ja välittää sitä tuleville sukupolville?

Songlines -näyttely on valitettavasti vain 30.3.2025 asti nähtävillä, joten tämän lehden ilmestyttyä se on jo poistunut. Songlines -näyttelyn lisäksi kävin Kivigalleriassa, Manserock -näyttelyssä ja Luonnontieteellisessä museossa ja pidin ihan jokaisesta. Kivigalleria on kevyt ja nopea yhden huoneen näyttely, jossa pääse sekä ihailemaan, että jopa kädellä kokeilemaan kauniita kiviä ja fossiileja. Näytillä on sekä yleisesti tunnettuja kiviä, kuten ametisteja ja ruusukvartseja, että harvinaisempia, jopa tuntemattomia kiviä. Lisäksi kokoelmaan kuuluu myös dinosauruksen muna -fossiileja ynnä muita huikeita jäänöksiä.

Luonnontieteellinen museo herättää sisäisen lapsen horroksestaan, sillä sen pääosin lapsille suunnattu sisältö yhdistää hyvän mielen ja tieteellisen tiedon käyttäen lapsen mielikuvitukseen ja uteliaisuuteen vetoavia keinoja. Museossa on esimerkiksi mahdollista ryömiä tunneleissa, pelata lajintunnistus pelejä ja kokeilla, minkä eläimen painoinen itse on! Tosin pettymyksekseni tein empiiristä tutkimusta ja päädyin tulokseen, että vaaka ei pidä paikkaansa, vaan arpoo eläimet satunnaisesti :((Todiste: ensimmäisellä kerralla vaaka sanoi, että painan yhtä paljon kuin hauki, mikä on jo itsessään mahdotonta, mutta toisella kerralla olinkin norpan painoinen). Huomionarvoista on, että museossa on myös laajalti täytettyjä eläimiä esillä, joten mikäli nämä eivät ole sinun heiniäsi, suosittelen jättämään museon välistä.

Manserock -näyttelyä suosittelen kaikille, sillä vaikka ilmiö ei kiinnostaisikaan, niin onhan se sitä todellista Tampereen henkeä! Manserock -näyttelyssä soi luonnollisesti manserockin klassikkobiisejä taustalla, joiden sanat kaikki suomalaiset varmasti tietämättään osaavat, samalla kun pääset tutustumaan ikonisiin bändeihin, kuten Eppu Normaaliin ja Popedaan. Näyttelyyn on rakennettu upeita esillepanoja, joissa on käytetty esimerkiksi aitoja asuja, lavasteita ja soitimia! Plus, näyttelystä saattaa tarttua vaikka mitä nippelitietoa mieleen, josta voi olla joskus hyötyä esimerkiksi tulosessa tietovisassa!

Vapriikissa riittää siis kulttuurin ystävälle kulutettavaa. Vapriikkiin mars joka iikka! Bonus: museokaupasta löytyy haalarimerkkejä sun muuta kiva ;)

Kultaa vai Kompostia? **KULTAA**

Analogian ilot ja materialismionni

- mikä fyysisessä mediassa viehättää?

The Rosen Dawn to Dusk -levy on yksi Lehtosen suosikeista.

Pohdin omaa järkevyyttäni selatessani nettikirpputoria ostaakseni vinyylilevyn, jota olen juuri kuunnellut Spotifystä. Levyt ovat hintavia ja postimaksut vaivaavat, minkä lisäksi maksan tietysti myös Spotifystä, josta luopumista en edes harkitse. Uskoni fyysisen median tarpeellisuuteen alkaa horjua, ja pohdin katselenko esineitäni syntisten materialismi-linsien läpi. Pitäisikö fyysinen media päästää päiviltään vai siintääkö sen horisontissa vielä tulevaisuutta?

Fyysisten mediamuotojen kuolemaa on povattu jo pitkään mediasisällön muuttuessa yhä digitaalisemmaksi. Ne ovat kuitenkin vielä toistaiseksi pitäneet pintansa, mikä ehkä kertoo ihmisluonnon jonkinlaisesta kiinnostuksesta materiaalisempaan mediaan. Pyysin fyysisestä mediasta kiinnostuneita asiasanalaisia, **Antti Lehtosta** ja **Taika Kuivalaista** kertomaan heille merkityksellisestä esineestä.

– Sanoisin, että tällä hetkellä merkityksellisin fyysistä mediaa edustava esineeni on The Rose - Dawn to Dusk punainen vinyylilevy. Kyseessä on ensimmäinen vinyylilevy, jonka olen ostanut reilu vuosi sitten, Lehtonen kertoo.

TEKSTI Tuike Nystrand

KUVA Antti Lehtonen, Taika Kuivalainen

Esineen materiaalisuus tekee median kuluttamisen kokemuksesta erilaisen, ehkä jopa merkityksellisemmän. Esineen omistamisessa on jotakin kutkuttavaa. Suoratoistopalveluille maksetaan oikeudesta kuluttaa mediaa, jonka palvelu päättää, ja voi siten myös esimerkiksi poistaa. Käyttöoikeus lakkaa, kun palvelun käytön lopettaa. Fyysinen mediamuoto mahdollistaa median omistuksen kunhan se pysyy tallessa ja ehjänä.

Fyysisen kirjan avauksen voi kuulla, sivut ikääntyvät ja vanhoissa kirjoissa saattaa olla tunnistettava haju. Monelle vinyylilevyn asettamisessa saattaa olla jopa rituaalinen aspekti.

– Mä oon materialisti ja rakastan hypistellä asioita, Kuivalainen kommentoi.

Esine voi toimia myös oman persoonan heijastuksena. Jo ties kuinka kauan ovat ihmiset halunneet koteihinsa kirjahyllyjä, ikkunautoja ja kahvipöytiä, joille asettaa tärkeitä esineitä ja ties kuinka monen seinällä on yhäkin sinitarraajalkiä itselle tärkeitä julisteista ja valokuvista. Lehtoselle fyysiset levyt toimivat välineenä oman identiteetin viestimiseen.

– Hyllyssä olevat erilaiset levyt kertovat kotiini saapuville, millaisesta musiikista pidän, kertoo Lehtonen.

Digitaalinen media on pureutunut älypuhelinien ja sosiaalisen median myötä tiukasti kiinni arkeemme. Myös Kuivalainen pitää fyysisen median kokemusta erilaisena. Hänelle tärkeitä esineitä ovat ulkomaanreissuilta hankitut postikortit, joita hän on hankkinut eri kaupungeista. Kortteihin pystyy kirjoittamaan, mitä päivän aikana on tehty.

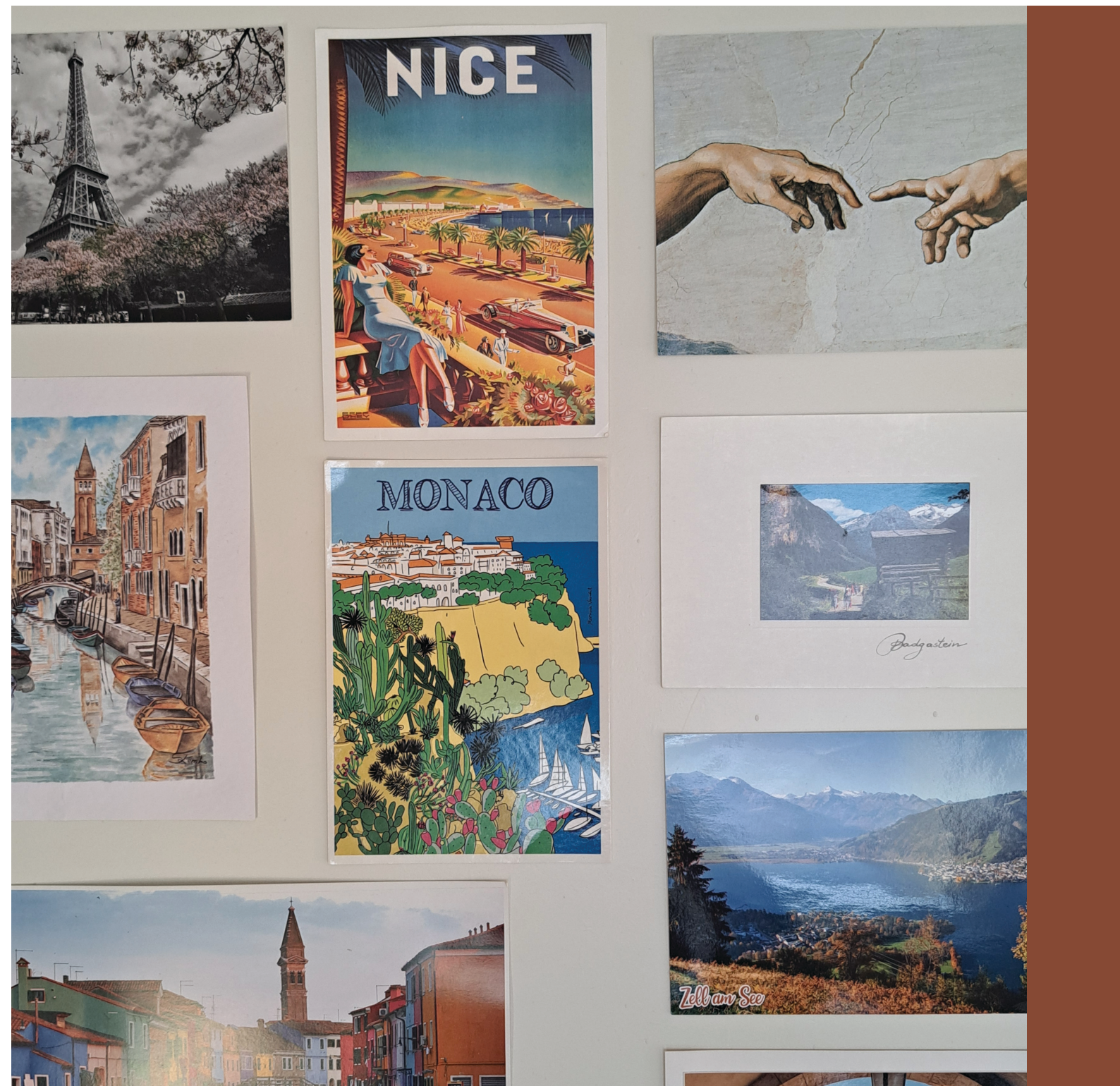
“Hyllyssä olevat erilaiset levyt kertovat kotiini saapuvalla millaisesta musiikista pidän.”

– Postikorteissa on sellainen oma vibra. Ne ei katoa jonnekkin gallerian syövereihin, vaan nään ne joka päivä seinällä ja voin ajatella, että missäs sitä on tultu käytyä. En saa sitä samaa merkityksellisyyden tuntua puhelimen kuvista, Kuivalainen vertaa postikortteja puhelimella otettuihin kuviin.

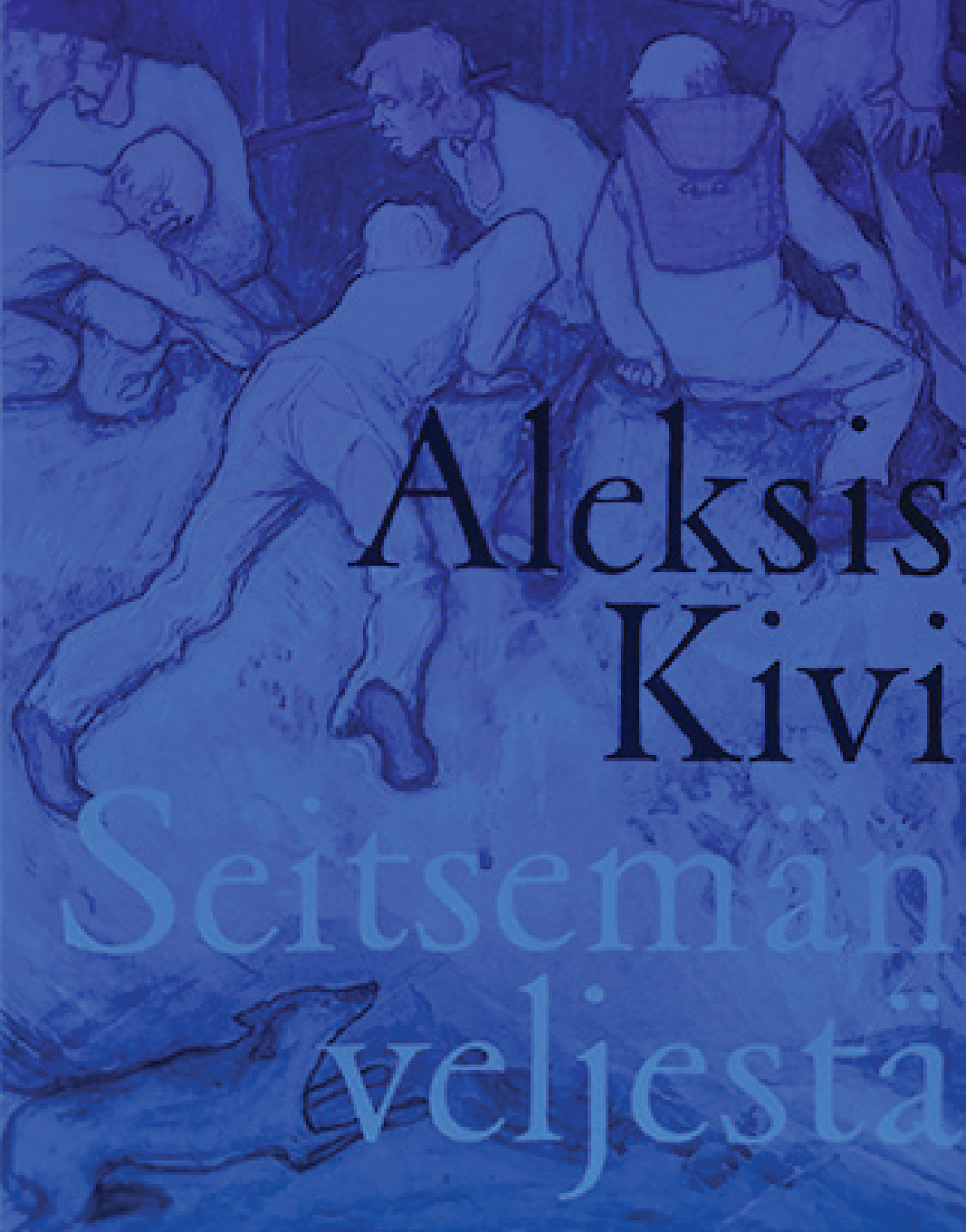
Nykyajan nopeatempoisessa ja ainaista tehokkuutta vaativassa elämäntyyliässä konkreettisen esineen tuoma epäkäytännöllisyys voi olla jopa rauhoittavaa. Median äärelle on edes hetkeksi pysähdyttävä, kun se ei ole ainoastaan muutaman klikkauksen päässä.

– Vinyyliä kuunnellessa musiikille tekee omalla tavallaan tilaa ja siihen keskittyy paremmin, Lehtonen kommentoi.

Erilaiset keräilyharrastukset myös tuovat ihmisiä yhteen. Esineiden metsästäminen on monelle mieleistä ajanvietettä ja niiden saatuttamattomuudessa on myös oma viehätysensä. Uhkakuvista huolimatta ei siis välttämättä ole vielä aika kuopata fyysistä mediamuotoa. Digitaalisen median käyttö on kätevää ja helppoa, mutta joskus on hyvä kysyä, onko epäkäytännöllisyys sittenkään niin kovin pahasta.

Kuivalainen on hankkinut postikortteja vierailemistaan kaupungeista.

Kuinka seitsemän veljestä selviytyvät nyky-Suomessa?

TEKSTI Milja Leiviskä

Aleksis Kiven *Seitsemän veljestä* (1870) on ensimmäinen suomenkielinen romaani. Tähän paalupaikkaan ja Suomen peruskoululaitoksen muuttumattomiin lukulistoihin nähdessä suuri yleisö tuntuu unohtaneen merkkitheoksen. Erityisen tärkeäksi romaanin sanoma nousee nykyhetkessä, kun lukutaito on ajettu alati kiihtyvään syöksykierteeseen. Onko meillä edessä paluu Jukolan taloon? Koostuuko suomen kansa pian paksukalloisista jääristä, jotka pakenevat lukutaitoa jumalan selän taakse? Onko meillä kansakuntana opittavaa Kiven hengentuotteesta? Voiko teoksen muokkaaminen nykyaikaan olla ratkaisu tähän visaiseen ongelmaan?

Seitsemän veljestä -romaani keskittyy veljesparven rappioliiseen elämään eteläisessä Hämeessä. Kiertokoulu ei maistu,

mutta alkoholi kyllä maistuu. Pojat ehtivät polttaa saunansa, ampua härkälauman, kärsiä mielenterveysongelmista, liehitellä (ahdistella) Männistön Venlaa ja lopuksi oppia lukemaan. Etuotsalohkon kehittyminen ja neuropsykologiset haasteet näyttelevät osaansa veljesten arjessa. Nuoret miehet ovat kahnauksessa ympäröiviä sääntöjä kohtaan, mutta hekin alistuvat yhteiskunnan paineille vuosien kuluessa. Laumasta tulee yhteiskuntakelpoisia kansalaisia, mutta aikaa aikuistumiseen menee pitkään.

Sisaruskatraan vanhin, Juhani, polttaa hihansa ja repii pelihousunsa jokaisessa käänteessä, joten hänelle suosittelisin tunnetaitojen opettelua. Jonkinlainen terapia olisi hyvä aloittaa jokaiselle Jukolan klopille. Toiseksi vanhin, Tuomas,

on suurikokoinen ja rehvakas ja oikeastaan veljessarjan henkinen johtaja ja auktoriteetin haltija. Juhani heikkohermoisuus ei luo samaa luottamusta ympärilleen kuin Tuomaan jämäkkä asenne. Useimmista veljeksistä eroten, Tuomas ei juuri sekoile omiin nimiinsä mitään ylimääräistä. Hän säästelee sanojaan ja käyttä niitä tarpeen tullen.

Tuomaan kaksoisveli Aapo nauttii huomiosta ja kaipaa yleisöä itselleen. Sosiaalinen media tarjoaisi hänelle täydellisen areenan levittää kertomuksia ja tarinoita muillekin kuin veljilleen. Aapo rakastaa omaa ääntänsä niin kovin, että hänen olisi mahdollista liueta salaliittoteorioiden mukaan. Muiden valistaminen käy kuin itsestään ja suuret yleisöt lankeavat Aapon jalkoihin. Toinen varteenotettava urakehityskulku voisikin olla kulttijohtaja tai poliitikko. Puheiden totuusarvo ja sisältö ovat toisaroisissa, kun ihmiset hakeutuvat kuuntelemaan koukeroisia monologeja.

Lähestulkoon psykoosiin vajonnut Simeoni käy hengellistä kamppailua saapasnahka-tornissa "Itse päämestari, itse Lusifeeruksen!" kanssa. Psykiatrisen sairaanhoidon saatavuus oli tuolloin ja on edelleen haastavaa, joten Simeonin koettelemukset voinee siirtää sellaisenaan 2020-luvulle. Toinen näppärästi nykyaikaistettava henkilö on Lauri. Toiseksi nuorimmainen ja veljessarjan toisen kaksosparin nuorempi osapuoli on rauhallinen ja mieluusti syrjään vetäytyvä. Omaehtoisesti syrjäytyvä mietiskelijä tutustuu sober curious -elämäntapaan, kun hiukan käsistä riistäytynyt mehtuuretki päättyy nautaeläinten mielettömään lahtamiseen. Impivaarassa asustellessa on hyvä harrastella perin työlään viinanpolton sijaan trendikkäitä moctailoja ja artesaanioluita.

Timo on Laurin kaksoisveli ja järjenjuoksultaan huomattavasti hitaampi. Hiljainen Timo on klassinen esimerkki johtajan oikeasta kädestä, joka kyseenalaistamatta nielee kaikki käskyt. Timo saa oman tähtihetkensä Hiidenkivellä, kun hän kannustaa veljiään ampumaan yli 30 härkää, jotta kivellä köllöttely saataisi päätökseensä. Moinen älynväläys käy kalliiksi. Timon 2020-luvun sijoituspaikka olisi Juhani jengissä, joka päivystää hämärän saapuessa paikallisen S-marketin edustalla aiheuttaen hämminkiä varastamalla halpamerkin olutta. Poliisin tuttuja Juhani ja Timo olisivat joka tapauksessa.

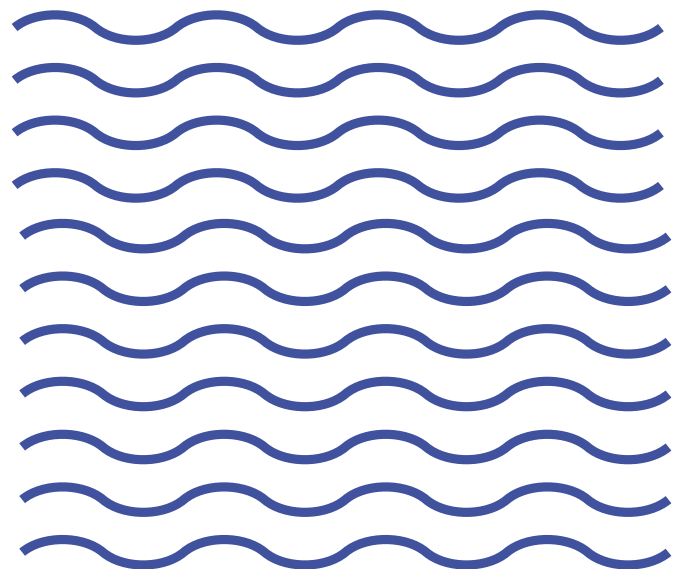
Jos Simeoni ja Lauri onnistuvat väistelemään rikossyytteitä, siinä ei onnistu pahnahan pohjimmainen Eero. Liukas luikku on jatkuvasti ongelmissa kielenkantojen ja olemattoman itsehillintänsä vuoksi. Pilkkalauluissa osansa saa vanhemmat veljet sekä muut lähialueen asukkaat, jotka suvaitsevat Eeron mielenrauhaa häiritä. Canceloinnin uhka on koko ajan läsnä, mutta Eero tulisi mitä todennäköisemmin saamaan tuomiot kunnianloukkauksesta ja kansanryhmää vastaan kiihottamisesta. Puheen lahjoilla siunattu iltatähti ei ole hidasjärkinen tai muuten untamo, vaan fiksu ja filmaattinen, ainakin halutessaan.

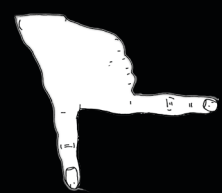
Mitä tämän viinanhuuruisen sekoilun ja 1800-luvun luokkakokousmeiningin on tarkoitus viestiä nykylukijalle, joka elää kiireellistä oravanpyöräänsä, jossa pääosaa näyttelee erinäiset keskittymiskyvyn syövyttävät

lyhyt videot, yhteiskunnan vaatimusten aiheuttama loppuun palaminen ja vanhojen miesten käsittämätön sekoilu ja valtakamppailu? Onko juoni siirrettävissä nykyaikaan sellaisenaan? Pidän tätä erittäin mahdollisena. *Seitsemän veljeksien* teemat ovat yllättävän ajankohtaisia ja helposti siirrettävissä 150 vuotta eteenpäin.

Seitsemästä veljeksestä löytyy jokaiselle oma suosikki ja sielunveli. Henkilöhahmojen tarkka kuvaus on universaalia ja auttaa muodostamaan tiiviin käsityksen mitä hullunkurisemmista sisarusuhteista. Kahnauksesta ja tappeluista huolimatta veljekset välittävät toisistaan ja pitävät yhtä. Aina ajankohtaiset ihmissuhdehaasteet ovat keskiössä Kiven teoksessa. Ehkä 1800-luvun yhteiskunnallinen ilmapiiri oli riittävän armollinen Jukolan talon perillisille. Veljekset saivat elämänsä kasattua kokoon erinäisten vaiheiden jälkeen. Nykyajassa tilanne voi olla toinen. Yhtenäisyyden murentuminen ja yleinen yksilökeskeisyyden lisääntyminen kävisi sisarusparvelle kovin raskaaksi. Sosiaalitoimen riittämättömät resurssit ja nuorisovankila saattaisivat koitua veljesten kohtaloksi. 2020-luvun lukijan kannalta merkittävin oivallus liittyy oleellisesti sinnikkyyteen. Heitteille jätetty elämä saadaan kulkemaan uomassaan, kunhan sisukkaasti päätetään lukutaidon olevan edellytys eteenpäin kulkemiseen. Samaa luonteen lujuuutta luulisi löytyvän nykyihmisestäkin. Lukutaidottomuus alkaa työntyä kansakuntaamme uutena vitsauksena. Vain aapista tavaamalla voi oppia lukemisen alkeet, joita on syytä jatkojalostaa koko lopun ikää. Kierrotietä sanojen saloihin ei ole, vaan raakaa työtä erilaisten tekstien parissa on odotettavissa ellemmehdoin tahdoin halua luisua Impivaaraan.

Jos omatunto kolkuttaa ja edellisestä luetusta romaanista on kulunut aikaa puoli vuosikymmentä, nyt on aika ottaa romaani kauniiseen käteen. Mikäli mieslapsien kyltymätön sekoilu ja lukutaidon pakoilu ei nappaa 400 sivun verran, on mahdollisuus tarttua napakampaan kirjaan. Suuren palveluksen laiskoille lukijoille on tehnyt **Mauri Kunnas**. Hänen *Seitsemän koiraveljestä* noudattaa alkupe-
räistä romaania hämmästyttävän tarkasti kuvien kera. Jos mielii päästä esittelemään kotimaisen klassikon tuntemustaan intellektuellissa kahvipöytäkeskustelussa, siihen riittää mainiosti lastenkirjan lukaiseminen.

Feathers McGraw – Pingviineistä pahin

Kaikki päättyy joskus. Useat loput Ultra Bran kappaleessa Vesireittejä

Feathers McGraw – pingviineistä pahin

TEKSTI ja KUVA Onni Seppänen

Kuka on kaikkien aikojen elokuvapahis? Suurimman osan mieleen nousee luultavasti sellaisia nimiä kuin Darth Vader, Voldemort ja Jokeri. Mitä jos kuitenkin kertoisin, ettei yksikään näistä pääse edes lähelle listan todellista kärkisijaa? Mitä jos kertoisin, että kaikkien aikojen elokuvapahis onkin pingviini? Eikä kyse suinkaan ole siitä Batmanin arkkivihollis-Pingviinistä vaan Feathers McGraw'sta.

Feathers McGraw tavattiin ensimmäisen kerran vuonna 1993. Tuolloin ensi-iltansa sai stop-motion animaatioelokuva *Wallace & Gromit: Väärät housut*. Elokuva kertoo painostavan tarinan, jossa harmiton keksijämies Wallace ja tämän ääneton, mutta nok-

kela koiria Gromit ajautuvat pulaan Wallacen ottaessa pingviinin alivuokralaisekseen. Jo alusta asti on selvää, että pingviinillä ei ole täysin puhtaat jauhot pussissa, mutta sinisilmäinen ja naiivi Wallace ei tätä huomaa. Gromitilla on kuitenkin epäilyksensä. Lopulta selviää, että pingviini onkin huippuälykäs juonitteleva rikollinen, Feathers McGraw, joka suunnittelee mullistavaa timanttivarkautta. Wallace on keskeinen pelinappula McGraw'n suunnitelmassa.

Kuten arvata saattaa, McGraw'n suunnitelma ei mene lopulta aivan maaliin, vaan Wallace ja Gromit saavat roiston nalkkiin koko elokuvahistorian ylivoimaisesti intensiivisimmän takaa-ajokohtauksen päätteeksi. Rangaistuksena ryöstöstä McGraw teljetään paikallisen eläintarhaan.

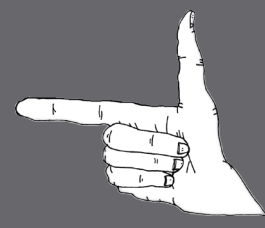
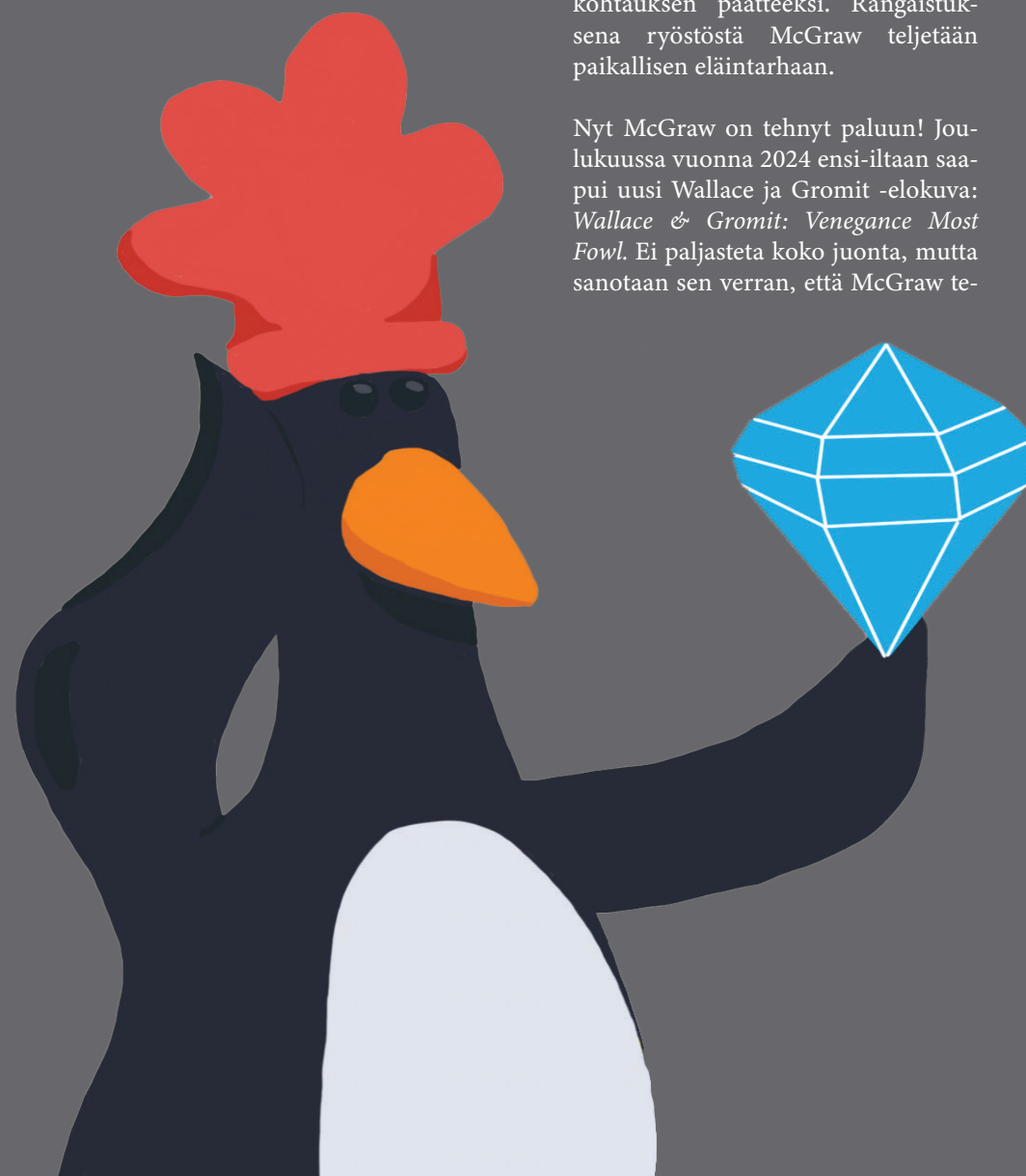
Nyt McGraw on tehnyt paluun! Joulukuussa vuonna 2024 ensi-iltaan saapui uusi Wallace ja Gromit -elokuva: *Wallace & Gromit: Venegance Most Fowl*. Ei paljasteta koko juonta, mutta sanotaan sen verran, että McGraw te-

kee elokuvassa näyttävän paluun ja *Väärät housut* -elokuvassa himoittu timantti on jälleen rikollisneron tähtäimessä. Elokuva on katsottavissa Netflixissä.

Mikä sitten tekee nimenomaan Feathers McGraw'sta kaikkien aikojen elokuvapahiksen? Perusteluita löytyy yllin kyllin, mutta aloitetaan ensin kuvailemalla McGraw'ta yleisesti. Hän on lajiltaan melko pienikokoisena lintuna tunnettu jääpingviini. Persoonallisen McGraw'n ulkomuodosta tekee hänen keilamainen kehonsa ja pingviinille epätyypillisen pitkät jalat. Myös McGraw'n silmät on mainittava: ne ovat kaikessa mustuudessaan pohjattoman syvät ja pahaenteiset. Lopputuloksena on paradoksaalisesti samaan aikaan suloinen ja karmiva olento, jonka kanssa on koko ajan sellainen olo, että saa olla varuillaan.

Pingviineitä ei ole tunnettu liiasta älykkyydestä, mutta McGraw'n tapauksessa on aivan toisin. McGraw on nimittäin suoranainen nero. Hän taitaa erilaisten teknologisten laitteiden suunnittelun ja rakentamisen. Lisäksi hän kykenee muodostamaan todella monisyisiä ja yksityiskohtaisia suunnitelmia, joiden toimeenpanokin luonnistuu aina miltei täydellisesti. Vaikka suunnitelmissa tulisi joskus mutkia matkaan, ratkaisee tämä nokkela pingviini-nero ne hyvällä todennäköisyydellä vaikka suoraan lennosta.

Osa McGraw'n nokkeluutta on myös hänen uskomaton kykynsä naamioitua täysin tunnistamattomaksi. Ikonisimpana valeasuna McGraw käyttää punaista kumihansikasta, jonka hän laittaa päähänsä näyttääkseen kanalta. Valeasun nerokkuus piilee siinä, ettei kukaan osaa edes

epäillä ryöstäjän olevan pingviini, kun syylliseksi epäillään täysin toisen lintulajin edustajaa. Paras valeasu on myös aina sellainen, ettei sen pukeminen ja riisuminen vie paljoa aikaa.

Ylivertaisen elokuvapahiksen Feathers McGraw’sta tekee myös se, kuinka tiukasti hän jää katsojien mieliin heti ensinäkemältä. Tämä perustuu McGraw’n aikaisemmin mainitsemaani ristiriitaiseen olemukseen ja mystiseen menneisyyteen. Hänen taustatarinastaan ei kerrota mitään. Motiivit rikosten taustalla jäävät siis täydeksi mysteeriksi. Karmivaa. Miten ihmeessä suloisesta pingviinistä on tullut radikalisoitunut ja paatunut rikollinen, joka tarpeen tullen käyttää jopa käsiasetta eliminoidakseen suunnitelmiansa tielle tulevat häiriötekijät? Ja kyllä, McGraw yritti ampua Wallacea ja Gromitia revolverilla *Väärät housut* -elokuvassa.

Feathers McGraw edustaa pahistyyppiä, jossa tarinan hyvisien parhaat puolet yhdistyvät. McGraw’lla on Wallacen veroiset teknologiset taidot, joiden avulla hän voi suunnitella ja rakentaa erilaisia vimpaimia auttamaan ryöstöjen tekemistä. Tämän lisäksi McGraw on Gromitin tavoin täysin äänetön, mutta tarpeen vaatiessa tavattoman nokkela.

KAIKKI PÄÄTTYY JOSKUS.

Useat loput Ultra Bran kappaleessa Vesireittejä

TEKSTI ja KUVAT Miika Moilanen

*“Kaikki päättyy joskus,
Viikkokausia oli satanut,
Meri alkoi nousta,
Rakkausavioliiton pettymykset”*

Näillä säkeillä alkaa Suomen epätodennäköisimmän menestysbändin, Ultra Bran, viimeisen albumin nimikkokappale “Vesireittejä”. **Anni Sinnemäen** sanoitukset viestivät suoraan lopun alkua — niin bändin, avioliiton kuin myös maailman.

Vuonna 1994 Suomen demokraattisen nuorisoliiton, eli nykyisten Vasemmistonuorten, laulukilpailua varten **Kerkko Koskinen** orkestroi yhteen melkein kymmenkunnan lukioikäisiä ystäviään. Tuolla sekalaisella kokoonpanolla äänitettiin kilpailukappale harkitun provokatiivisella nimellä “Ampukaa komissaarit, nuo hullut koirat”. Vaikka kappaleen äänittänyt kokoonpano oli vasta tietynlainen prototyyppi Ultra Bralle, niin siitä erotui jo bändin sointia leimaavat maksimaalinen tuotanto ja kuoromainen laulutapa.

Bändin vakiintuessa 12 hengen kokoonpanoon syntyivät neljä studioalbumia ja edelleen radiossa kuultavat hitit, kuten “Minä suojelen sinua kaikelta” ja alunperin Euroviisujen vastareaktionä syntyneen *Neurovision Song Contestin* puitteissa tehty kappale “Sinä lähdit pois”. Muun muassa näiden kappaleiden siivittäminä bändin parikymppiset jäsenet kävivät pikakelauksella läpi

McGraw’n paluu valkokankaille ja televisioruuduille on noteerattu laajalti elokuvien ystävien keskuudessa. Tammi-kuussa sosiaalinen media täyttyi kuvista, joissa McGraw’n fanit esittelevät lempipahiksestaan teettämiä tatuointeja. Onkin raportoitu, että yksi tatuointiliikkeiden alkuvuoden supertrendi on ollut Feathers McGraw -tatuoinnit.

Nähtiinpä tämä kansan sydämiin tiensä juonitellut pingviini myös juhlahumun keskellä Oscar-gaalassa. *Wallace & Gromit: Venegance Most Fowl* kilpaili nimittäin vuoden parhaan animaatioelokuvan kilpasarjassa kaikkien elokuva-alalla himoitsemasta kultaisesta Oscar-pokaalista. Tällä kertaa voitto meni kuitenkin Latviaan mustan kissan, kultaisen noutajan ja kapybaran purjeveneseikkailusta kertovalle pienanimaatiolle.

Peli ei ole kuitenkaan vielä pelattu. Mustan kissan kannattaa pitää Oscaristaan tiukasti kiinni, sillä kun Feathers McGraw todella tahtoo jotakin, taistelee hän siitä loppuun saakka. Keinoja kaihtamatta.

nousun suosioon, Suomen poptaivaalla loistamisen ja yhtyeen hajoomisen vain kuusi vuotta bändin esikois-EP:n julkaisun jälkeen.

Mikä sitten ajoi Ultra Bran lopettamispäätökseen? Yhtye oli huomannut levymyynnin laskun Kroketti-levyn (1997) huippuvuosien jälkeen, mutta myös viimeiseksi jäänyt albumi Vesireittejä myi platinaa. 2000-luvun alun Suomessa oli myös kysyntää Ultra Bran kaltaiselle, yhteiskunnallisesti valveutuneelle, yhtyeelle, josta kertoi toistuvasti loppuunmyydyt keikat. Oliko ajatuksena päättää itse milloin lopettaa tanssimisen sen sijasta, että jalat väsyvät ja muut poistuvat ympäriltä? Löytyykö vastaus loppua henkivästä kappaleesta “Vesireittejä”?

Ultra Bran loppu tuli toimittajille yllätyksenä vuonna 2001, vaikka edellisen vuoden syksyllä julkaistu Vesireittejä-kappaleen musiikkivideo koostuu pelkästään muistelevista montaaikuvista bändin taipaleesta erinäisillä keikkalavoilla. Bändin jäsenet pitävät itse kappaletta erityisen onnistuneena ja sen esittämistä jopa katharsis-kokemuksena. Ultra Bran laulaja **Terhi Kokkonen** on kertonut, että Vesireittejä on hienoin biisi, jonka on saanut esittää ja siihen on kiteytynyt kaikki se täydellisyys, jota Anni Sinnemäen ja Kerkko Koskisen yhteistyö tuotti.

Vesireittejä julkaistiin viisi vuotta Anni Sinnemäen ja Kerkko Koskisen avioitumisen jälkeen. Kaksikon keskinen suhde oli alkanut Ultra Bra kuvioissa, joten tuntuu bändin taipaleelle sopivalta, että kahden avainvaikuttajan suhde päättyi myös yhtyeen edetessä loppuunsa. Sinnemäki ei kuitenkaan pidä kappaleen sanoituksia omakohtaisina. Tekoprosessiin ei siis sisällynyt samanlaista draamaa, kuin ABBA-yhtyeen kappaleessa “The Winner Takes it All”. Tuota kappaletta kirjoittanut **Björn Alveus** kertoo, että hittikappaleen katkerat sanat sisältävät omakohtaisuutta hänen erottua ABBA:n laulajasta **Agnetha Fältskogista**. Kuitenkin suomalaisen tapaan Ultra Bran voimapari ei keskustellut keskenään Vesireittien sanoituksista luovan työn ulkopuolella.

Veden tematiikka on läsnä useissa Ultra Bran kappaleissa, joista mieleen ponnistaa vahvimpana fanfaarein koristeltu rallatus “Hauki”. Vesireiteissä tunnelma on kuitenkin Haukea synkempi. Kertosäe huuhtoo kuulijan yli laahavilla instrumenteillaan ja sanat tekevät tilanteen toivottomaksi nousevan meren edessä.

*“Jos kaupunki tulvisi,
Vesireittejä pääsisi pakoon,
Kaupunki tulvisi,
Vesireittejä pääsisi pakoon,
Vaan minä en ole kala,
Vaan minä en ole kala”*

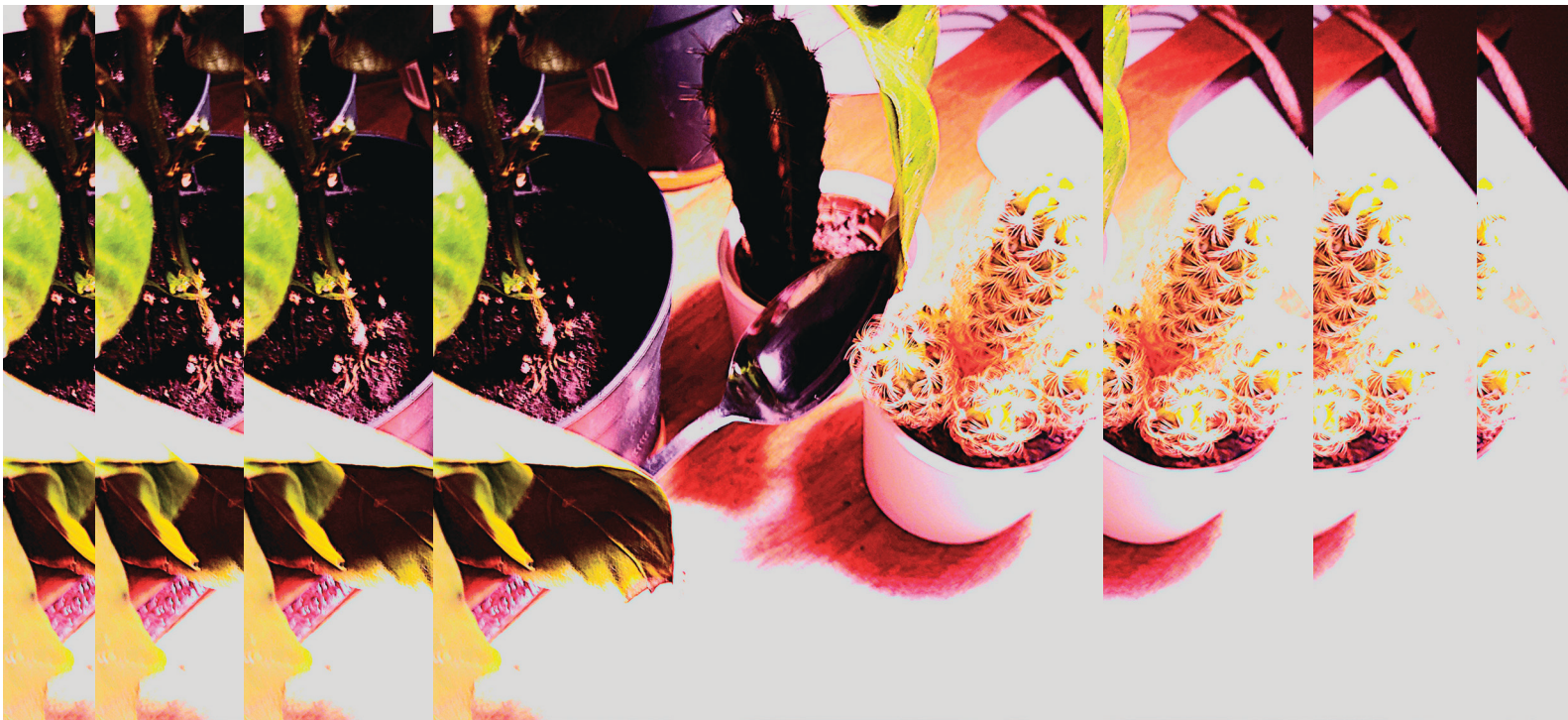
Vesireitit toimivat kappaleessa viimeisenä oljenkortena. Kun mennyt elämä on hukkunut, niin kertoja voisi vielä räpiköiden paeta, vaan tämä ei halua. Ehkä ajan virtaus on niin vahva, että on helpompi jäädä sen alle, kuin muuntautua sen mukaiseksi. Kohti kappaleen loppua kertosäkeen toivoton mantra alkaa kuitenkin soida toiveikkaasti, kuin hyväksyntänä estämättömän edessä. On paljon helpompi hakea lohtua lauseesta, kuten “kaikki päättyy joskus”, kuin muuntautua itselleen vieraaksi otukseksi, kuten kalaksi.

Vesireiteissä kuvattu vedenpaisumus on 2020-luvulla ilmastomuutoksen vuoksi realistinen lopun kuvaus. Loppu voi kuitenkin tulla yhtä yllättäen kuin Vesireittien viimeistä kertosäettä edeltävät ulvovat kitarat, jotka kuulostavat putoavilta meteoriiteilta. Yleisöä yllättäneen lopun kokenut Ultra Bra paloi myös meteoriitin lailla ja jätti suomalaisen popkulttuuriin syvän kraaterin, jota ei ole pystytty täyttämään jäljennöksillä. Uniikeista lähtökohdista ponnistanut Suomen epätodennäköisin menestysbändi nousi nopeasti aaltonsa harjalle, jolla sai pysyteltä seitsemän vuotta. Ultra Bran tapauksessa yhtye sai itse päättää milloin heidän aalto pyyhkäisi rantaan pelkäämättä sitä, että tämä hyökyaalto jakautuisi vain pieniksi vesireiteiksi. Vuonna 2001 tähän aallon sortumiseen oli valmiina pelkästään Ultra Bra - sonnustautuneena keltaisiin sadetakkeihinsa.

Ruoka Lusikka

Tällä palstalla otetaan nasevasti kantaa kenenkään pyytämättä tai oikeastaan tahtomatta toisinaan ajankohtaisiin, mutta suurimmalta osin menneen päivän aiheisiin. Kirjoittajalla on hallussaan kaikki se, mitä nykypäivän argumentaatioon tarvitaan, eli vaihtelevan luja usko itseensä ja tekemi-seensä.

Pakina Kesän fomolistaus

Rakas lukija, tiedätkö sen tunteen kun ulkona aurinko helottaa ja on hellettä ja vesi on kuin sitä kuuluisaa jyrсийн piimää ja kaikki on niin vitun ihanaa ja kaljakin vaikuttaisi olevan täydellisessä tarjoilulämpötilassa Kaliforniassa, jossa joka ikinen tuntemasi henkilö on? Onneksi sentään paloi saatana. Poikkeuksia edellisiin ovat tietysti he, jotka olivat vaeltamassa Pohjois-Norjassa tai purjehtimassa Ahvenanmaalla (Ähoj helan går ja rommia pulloon) tai sitten reppureissaamassa jossakin päin Aasiaa. Samalla imien (lue: omien) paikallista kulttuuria sisäänsä kuin Nuu-Nuu korjaussarjaa tappivanukashäppärien jälkeen.

Ihteni kesän ämpärilista koostui taas tänäkin vuonna lähinnä fomottelusta. En kokenut Ruissalon Via Dolo Rosaa tai edes Lapin loputonta yötä filmifestivaalilla ojassa kasvavaa koiranputkea maistellen. En viettänyt täydellisen rustiikkista mökkiviikonloppua ystävien ja täydellisen koiran (puhun nyt oikeista koirista enkä mistään oravista tai hengi-

tystaidottomista kurttulurppalörpöistä) kanssa polskien kohti laiturilla sijaitsevaa mansikkakermakakkua ja kylmyyttään helmeilevää Cavaa. En edes aloita rapujuhlista. Ainoat yhteyteni niihin ovat puutteellinen selkäranka sekä ruotsin kielen taito. En päässyt tuntemaan lempeän lämmintä etelätuulta, joka olisi sivellyt sisäreisiäni ympärillä lepattavien luonnonvalkoisten pellavapöksyjen läpi. Tai no, en voi sanoa kokeneeni näitä asioita laisinkaan. Onhan se käytännössä sama asia nähdä lempiartisti tutun-tutun mystorysta. Melkein haistoin vieressä hyppineen paidattoman sankarin kainalot.

Veli mä vannon, veli mä katkeroidun. Onneksi kesäkin on lyhyt, vähän luminen ja itikoiden ininän keskellä pätee sama vanha viisaus: Suihkuun, nukkumaan, aamulla töihin, muita neuvoja ei tipu. Eipähän tarvinnut hikoilla kun ilmalämpöpumppu piti toimiston sisäilman täydellisesti 22 asteessa ja kosteudenkin niin matalana, että jos erehtyi räpäyttämään saattoi tuntea silmämunien rapisevan poskille.

Pakina

117 metrinen hybridi-Halonen

KUVA Cocktailhaarukka

Rakas lukija, tiesitkö että sota-alusta rakentaessa täytyy muistaa, että sen täytyy ”varautua muun muassa ulkopuoliseen shokkiin eli iskuun”. Eli siis jos toinen sota-alus sanoo rumasti tai lokki sattuu paskantamaan kannelle, täytyy Pohjanmaa-luokan monitoimikorvetin osata suhtautua tilanteeseen sopivalla tavalla. Niin mikä pintatorjuntaohjus?

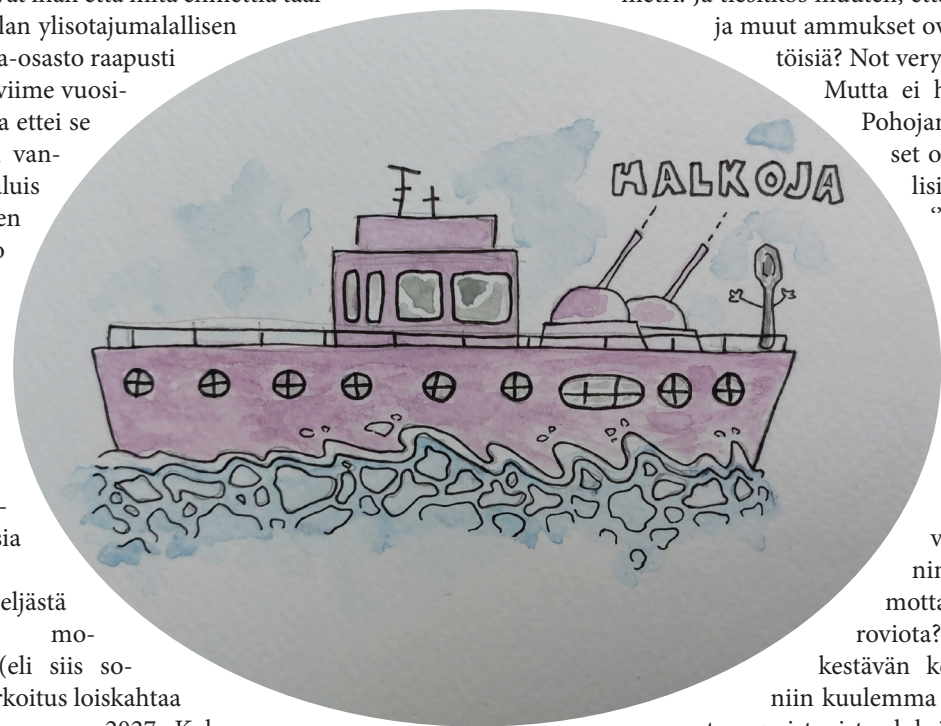
Ja nyt niille jotka ovat ihan että mitä ehmettiä täällä horistaan: Pohjolan ylisotajumallaisen sotilasmahdin uima-osasto raapusti pukin toivelistaan viime vuosikymmenen puolella ettei se enää haluis leikkii vanhoil leluil vaan haluis neljä uutta ja silleen tosi kiiltävää ja isoo sotima-alusta, koska naapurillakin on. Raumalla soitettiin Porilaisien marssi ja Baltiasta rynnähtiin sankoin joukoin telakalle hitsaamaan kasaan uusia purnukoita. Ensimmäinen neljästä Pohjanmaa-luokan monitoimikorvetista (eli siis sota-aluksesta) on tarkoitus loiskahtaa Itämeren aaltoihin vuonna 2027. Kolme muuta lähtevät pesästä kahden seuraavan vuoden aikana.

Suomen Kuvalehti pääsi vilkuilemaan näistä ensimmäistä tämän vuoden alussa. Tästä vilkuilusta kirjoitettiin juttu (SK 3/2025 s. 20–25). Tässä jutussa, mitä rakas lukija nyt luet, kommentoidaan sekä tuota Kuvalehden juttua että niitä taistelupaattejakin. Ja vähän sotaa. Koska se jos mikä on trendikästä.

Suomen aluevesillä pilkkiville tiedoksi: ”Itämerellä liikkuvien sotalaivojen täytyy pystyä ajamaan myös jäissä.” Jos siis kohtaat kevätiällä liikkuessasi korvetin, ota rauhas ja muista, että se on täällä sinua suojelemassa. Ehkä se on matkalla kotisatamaan hakemaan unohtunutta miehistöään. Tällainen jääkyyvykkyys (kuten piireissä on tapana sanoa) voisi olla myös hyvä ominaisuus Sale-roboteille, jottei Ahvenanmaan ulkosaariston asukkaiden tarvitsisi talvikuukausina joutua paniikkiin, kun pääsaaren perunajalostamon tuotteet loppuvat.

Tiesitkö ettei sota ole ympäristöystävällistä? MITÄÄÄÄ????!!!!111 Eix muka oikeesti? Joo ei ole. F-35 (miljardin maksanut uusi metallinen murhalintu) hörppäsee tunnissa (pyöristäen alaspäin lähimpään tuhanteen) 5000 litraa polttoainetta ja K9 panssarihaupitsi (telaketjuilla liikkuva vitun iso tykki joka tappaa vitusti ihmisiä vitun kaukaa) polttaa reilut pari litraa löpöä per kulkemansa kilometri. Ja tiesitkös muuten, että ohjukset, pommit ja muut ammukset ovat usein kertakäyttöisiä? Not very green of you babe. Mutta ei hätää, koska uudet Pohjanmaa-luokan alukset ovat niin edistyksellisiä, että niitä voi ajaa ”käytännössä sähköllä”. Eli siis.... Ne ovat hybridejä? Ei saatana minun Suomessani! Koksia ja pieniä lapsia niiden pitäisi polttaa perkele! Kai nyt sentään voidaan ihan vaan uskottavuuden nimissä jatkuvasti loimottaa maakaasunoiaroviota? Ja nyt kun päästiin kestävän kehityksen makuun niin kuulemma alusten tykit napataan poistuvista aluksista uusien kansille. Ei, ei sielu kestä tätä ei. Kohta varmaan kerrotaan, että miehistöille tarjotaan kerran viikossa kasvisruokaa.

Tiesittekö muuten, että toisessa maailmansodassa kehitettiin sotalaivoja varten ihan oma vaaleanpunainen sävy? Mountbatten pink. Nyt tiedät. Kyseinen väri sopi tosi kivasti yhteen auringonlaskun ja -nousun kanssa. Mitkä tulevat olemaan uusien tappokanoottien nimet? Sitä et tiedä sinä, enkä minä. Suomen Kuvalehden jutussa haastateltujen projektijohtajien Enrothin ja Ståhlhammarin mukaan nimi voisi perinteikkäästi liittyä maantieteeseen tai sitten ”Suomen poliittiseen historiaan”. Ketäs näitä nyt on.... Jotain sopivia pressoja ja muita... ööööööööö.... Halosta ehdotettiin jo... Ahtisaari? Väriloiveen jo tiedätkin.

Taiton merkinnät

TEKSTI Taittajat KUVAT Antti Lehtonen

Lehden tekoprosessin viimeistä työvaihetta ennen lehden painamista kusutaan taitoksi. Tiedätkö, mitä taitossa käytännössä tapahtuu? Ei hätää, ei moni muukaan.

Päätimme toimituksessa olla reiluja ja parantaa Asiasanan toiminnan läpinäkyvyyttä avaamalla hie-
man tätä salaisuuksien verhoa. Olemme kirjanneet ylös taitto-prosessin keskeisimmät vaiheet ja tär-
keimmät yksityiskohdat. Tämän osion lukemalla voitkin siis muodostaa suurin piirtein täydellisen
kokonaiskuvan tästä prosessista.

17/03/2025

18:06 Saavuimme harkkariin. Tilat ovat suorastaan uskomattomat ja nii-
den modernit erityispiirteet hivelevät silmää.

18:08 Karoliina ei meinaa löytää taitto-ohjelmaa tietokoneen sovellus-
valikosta. Ammattitaitoinen Vostok pelastaa tilanteen.

18:46 Viimeiset 45 minuuttia Helmi on yrittänyt kirjautua koneelleen.

19:00 Helmi pelkää aiheuttavansa tietoturvailmoituksia kaikille UDKn
sähköpostin omaaville, mutta pääsee lopulta kirjautumaan tarvittaviin
kohteisiin.

19:20 Hiljaisuus on jatkunut jo pitkään.

19:34 Epätoivon huokaus kaikuu aution harkkarin seinistä.

20:03 Helmi has left the chat.

20:46 Helmi avaa InDesign-tutoriaalin kotitoimituksessaan.

24/03/2025

18:02 Vostokkilaiset vääntävät tilastotieteen tehtäviä.

18:15 Epätoivon huokauksia kuuluu nyt myös muista lähteistä.

20:46 Tuli on kiroillut kuluneen tunnin aikana arviolta 86 kertaa.

20:52 Karoliina vastaa Tulin taittoon liittyvään kysymykseen sanoin
"joo kyllä sillee pystyy tekemään, mä en vaan enää muista miten se teh-
dään" kuudetta kertaa.

20:57 Karoliina avaa illan ensimmäisen YouTube-tutoriaalin.

21:04 Yliopiston pihamaalla häärää epäilyttävää väkeä.

21:34 Tuli muovaa InDesignin käyttömahdollisuuksia täysin ennennäkemät-
tömin tavoin.

25/03/2025

18:15 Tulin henkilöllisyys kyseenalaistetaan.

18:17 Saimme selville, että ***** ** *****. *****.

19:15 Antti löytää Katse -lehden.

19:20 Taittajat ihastelevat Helsingin Sanomien tarra-arkkia.

19:23 Googlataan, miten Windows 11 -käyttöjärjestelmässä säädetään näy-
tön kirkkautta.

19:25 Tuli: "Onpa mulla nälkä"

19:26 *Antti kaivaa pussillisen riisipiirakoita esiin*

19:30 *Karoliina alkaa syömään myös riisipiirakoita*

19:37 Antti alkaa taittamaan Muumitaloa.

20:04 Antti: "Ei mun taitotaso riitä tähän, joten ei kannata edes yrit-
tää" #motivationalspeakeroftheyear

21:05 Antti esittää 16. kerran, miten taitto on hoidettu Katse -lehdes-
sä.

21:06 Helmi alkaa opponoimaan Antin taittoon liittyviä mielipiteitä Vi-
siiri kourassaan.

21:07 Onnin piirtämä pingviini on mystisesti päätynyt joka ikisen au-
keaman taustalle.

21:22 Pingviini on edelleen jokaisen aukeaman taustalla.

21:23 Karoliina itkee.

21:30 Alkuperäinen aukeama, jossa pingviini esiintyi poistetaan koko-
naisuudessaan.

22:15 Antti sanoo neljännen kerran kotimatkalla olevansa kiitollinen
Vostokille pääsystämme harkkariin taittamaan. Päivä päättyy kiitolli-
sissa tunnelmissa.

27/03/2025

18:11 Antti: "Haluatko jätteetä?" *nostaa 1,5 l jätteetonkan pöytään*

18:12 *Antti valitsee keittiöstä Taikuri-muumimukin*

19:02 Antti: "Nyt se korjaantui, vaikka mä en oikeastaan tehnyt mi-
tään".

20:01 Huutiskohtaus

20:18 Riisipiirakat on kaivettu nyt esiin.

20:54 *Antti tuulettaa* Karoliina: "Onko se valmis?" Antti: "Ei."

28/03/2025

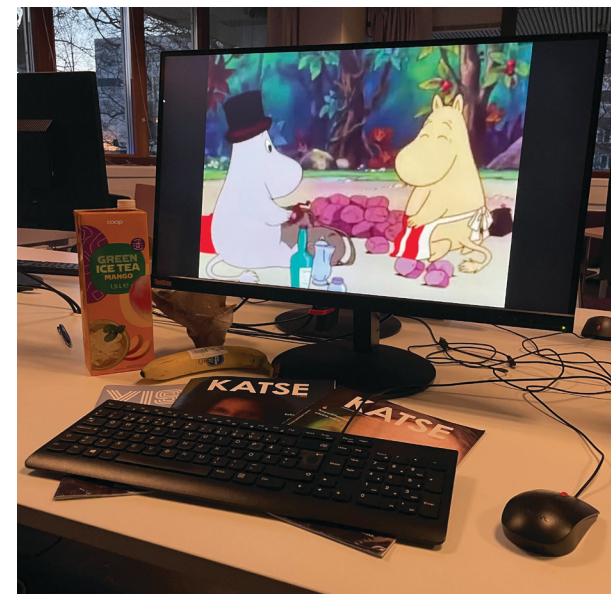
18:16 Karoliina kaivaa illan ensimmäisen riisipiirakan esiin.

18:35 Filosofinen keskustelu siitä, haluammeko omaan kuolinilmoituk-
seemme valmistumisnimikkeen.

18:50 Helmi taittaa Miljan juttua Seitsemästä veljeksestä eväinään muu-
milimu ja gluteenittomat riisipiirakat.

21:05 Vanhan ihmisen yskäys.

23:45 Lehti on viimein valmis.

Tehokas työpiste.

Tehokkaat taittajat.

